

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
909 N. Franklin Street
Philadelphia 23, Pa.

Лютий

2

February
1958

НАШЕ ЖИТТЯ

Рік XV. ЛЮТИЙ Ч. 2

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурачинська,
Кекилія Гардецька, Олена Лотоцька,
д-р Наталя Пазуняк, Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати
на адресу:

909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.

Річна передплата у Злучених Держав
Америци \$3.00

Післяплата \$3.50

Річна передплата в Канаді \$3.25

Річна передплата в Англії 1¼ ф. ст.

Річна передплата в Австралії 1½ ф. ст.

Річна передплата у Франції 900 фр.

Поодинокое число 35 центів

OUR LIFE

VOL. XV FEBRUARY No. 2

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
Phone MA 7-7945

Subscription in the United States
of America \$3.00 per year, half year
\$1.75. Subscription in Canada \$3.25
per year, half year \$1.75. Subscription
in England 1¼ pound sterling, per
year. Subscription in Australia 1½
pound sterling per year. Subscription
in France 900 francs, per year.

Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.
Single copy 35c

Зміст:

О. Костюк: Сестрам
У сорокліття
Галина Лашенко: Захочеш і будеш
Ася: Із далеких листів
Р. Турянська: Мистець різьбленого
слова
Яка Ваша думка?
Цьопа: По-святочні округи
Успішні жінки
Л. Вітошинська: З такого вже роду
Посмертна згадка
Нова Окружна Рада
З товариського життя США
Українка у вільному світі
Вибори СФУЖО
Із життя наших Централь
Д-р Н. Сороковська: Ще дещо про
діету
Р. Коцик: Фуксія
Українська вишивка: Серветка
Господарський порадинок
Як водиться?
Модні дрібнички
О. Цегельська: Як Лесь собі порадинок?
Діма: Як зайчики борщ варили
О. Пчілка: Новий Рік
К. Перелісна: Сніговий
Вісті з Централі
При громадській роботі
Г. Совачева: Кризь порвни життя

НАЙКРАЩИЙ ДАРУНОК
Вашій приятельці —
це ПЕРЕДПЛАТА
„НАШОГО ЖИТТЯ“!

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

КАНАДА:

Mrs. Olga Lukomska
14386 Park Dr.
Edmonton, Alta.
Canada

Mrs. Lewka Romanyk
1252 Broadview
Toronto, Ont.
Canada

ФРАНЦІЯ:

Mme. Anna Pasternak
16, rue de 5 Diamants
Paris 13e
France

АНГЛІЯ:

Mrs. Vira Smereka
36, Temple St.
Heaton, Bradford Yerks.
Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

На обгортці світлина, що появилася в газеті Philadelphia Inquirer з нагоди відзначення 40-ліття української державности. В той день українська громада Філадельфії складала вінок при Дзвоні Свободи у славетній Independence Hall. Дві українки Філадельфії підійшли до Дзвона. За ними видіється поруч американського український прапор.

Відмічування впаг при адресах друкарня переводить раз на три місяці. Тому прохаємо не тривожитись, коли вплата не відмічена зараз при черговому числі.

ПЕРЕПИСКА АДМІНІСТРАЦІЇ

Всім Вп. Паням, які крім передплати зложили пожертву на пресокий фонд, складаємо цю дорогою сердечну подяку. Виказ пожертв на сторінці вістей з Централі.

Катерина Кузьма, Ньюарк: Сердечно дякуємо за уважливість до нашого прохання, прислати зайві числа Н. Ж. з минулих років. Дуже зобовязані!

Антоніна Чопек, Милвил: Ваша заввага слухна, дуже дякуємо, постараємось доповнити.

Елісавета Кіртюк, Шикаго: Дякуємо ввічливо за заввагу і постараємось виправити частинно дату. Та кількакратні зміни адрес і пригадки — це кошти, які мусимо регулювати — вибачаємось.

К. Шлемкевич, Елізабет: Ваша передплата до липня 1960, дякуємо.

Осипа Турянська, Скенектеді: Баша передплата сягає до травня б. р. Тоді просимо зголосити нам.

Роза Бойко, Шикаго: У Філадельфії лиш одна друкарня і така перетяжена, що не встигає на час; це для нас велика шкода і прохаємо вибачення. Сподіваємось зміни на краще.

ДО ЧИТАЧОК НАШОГО ЖИТТЯ

Січневе число Нашого Життя сильно спізнилося через перевантаження друкарні. Прохаємо вибачення й вирозуміння, будемо старатись поступенно приспішити вихід числа.

Передплатниця Н. Ж., які міняють адресу, прохаємо про це повідомити нас своєчасно, — долучуючи 10 ц. на кошти зміни адреси в друкарні.

Інакше недоручене число на пошті нищать, через що постає шкода для видавництва й для передплатниць.

Не забувайте відновити передплату для наших читачок — залишенців в Європі!

СЕСТРАМ

I

Сидимо у теплій-теплій хаті,
Зелень, квіти посеред зими . . .
А в уяві — сосни волохаті й
Сестри в таборах, на Колимі . . .

І немає хаток там затишних,
І немає в хаті килимів . . .
Кожна в серці має рай колишній:
Хату і садок серед степів.

Йй хотілось — глянути б здалека
Чи та сама рідна їй Земля,
Чи змостив гніздо старий делека,
Чи бують зеленню поля?

Може там десь рідне серце бється
І не вмерла матінка стара;
Певно десь узаміж віддається —
Виросла — найменшая сестра . . .

А сестра її . . . в Казакістані,
На чужих, замулених полях;
В лихоманці дні її останні,
В маренні — тяжкий „додому“ шлях!

А в Норильську братова єдина,
Що жінок в повстання повела —
Берегла в серці Україну
Засуд цей на себе прийняла.

А матуся й подруга (ще змалу)
Вже лежать в чужій землі сирій:
З п'ятсотма життя своє поклали
У таборі клятим Кінгірі!

Скільки таборів „в неісходімої“
Стільки сестер гине там щодня,
І людей в раби неісчислимо
Повертає „русская земля“.

Мати Божа! Ти нас боронила,
Довела до вільної землі —
Поможи ж і Сестрам нашим любим,
Від тяжкої долі їх звільни!

Сидимо у теплій-теплій хаті,
Зелень посеред зими, квітки . . .
А в уяві — сосни волохаті й
Сестронецьки . . . замучені такі . . .

II

Ну, а ми ж що? Проведем параду,
Де кінця нема словам палким,
Впустим сльози в чашку чоколяди,
А рятунок . . . лишим їм самим! . . .

Бо розіла нас тяжка недуга:
Загубили згоду і любов,
Замість ворога — гриземо друга,
І дарма, що ллється рідна кров!

Лиш тоді, як грім над головою,
І за плечі хапне смерти жах,
Лиш тоді з одною ми метою
І з одним бажанням у серцях:

Ми тоді за Матір-Україну
Присягаєм, голови кладем,
А як тільки лихо геть пролине —
Ми, на волі, знову заживем,

Як хто хоче, як собі хто здумав!
Забуваємо для чого йшли
Ми у Світ, спасенні явним чудом,
Вістуні стражденної Землі!

Та огляньмося ж на їх страждання!
Очі їхні дивляться на нас
З розпачем, із болем сподівання,
Що наблизимо для них рятунку час!

Сестри любі! Кожна в своїй хаті,
В осередку друзів, у громаді,
Розбудімо спільно братню згоду,
Обєднаймо сили для Походу!

О. Костюк

Міннеаполіс, Міни,
Лютий, 1957.

У сорокліття

Сорокліття Державности, сорокліття української національної революції — це знаменні історичні дати, які заставляють нас глибше призадуматись над діями народу, що був і є головним виконавцем цього великого діла. Подумаймо про тих, що брали безпосередню й посередню участь у важливих історичних актах зєднання цілого українського народу. Причинилось помітно до тих дій багато безіменних героїв того часу. Мусимо відмітити зокрема усіх жінок-героїнь того часу і численне їх насліддя впродовж останніх 40 років.

Вже в заранні визвольного зриву бачимо у першій лаві жіночі постаті. Молоді ентузіястки втискаються в ряди Українських Січових Стрільців і з ними разом переходять усі фази боротьби. А в спалахах повстань вибиваються на провідне місце жінки-отамани й жінки-розвідниці. Не згадуючи вже тих, що серед найбільших недостач піклуються хворими й раненими. Багато буйного квіту полягло в цьому великому народньому зриві.

Та це був тільки перший крок. Розпочинається дальша вперта й завзята боротьба, що напружує

всі сили народу. У діях підпілля знов бачимо жінок. Невтомно виконують накази, жертвенно служать там, де їх потрібно. Багато їх згинувло при допитах чи в виконанні своїх завдань.

А коли врешті досягнув нас найбільший іспит історії — большевицька неволя, тоді зріс відпір і сили нашого народу. За ініціативою наших політв'язнів переведено страйки в лагерах, що досягнули успіху. Тоді то 500 жінок засвідчили в Кінгірі про незламний дух української жінки, що пішла назустріч танкам, щоб рятувати своїх друзів.

ЗАХОЧЕШ І БУДЕШ*

ДУМКИ ПІД СУЧАСНУ ХВИЛИНУ

„Полюбіте щирим серцем
Велику руйну“.

(Т. Шевченко)

В минулому України поруч з блискучими і величними є багато похмурих сторінок. Сучасне Українці — це трагедія. Але Україна має право на світле майбутнє. Та для того, щоб досягти цього нас чекає ще велике зусилля, до якого ми мусимо підготуватись. Наближається час змагу, до якого готуються й вороги наші. Вони тепер є загрозою не тільки для українського народу, але й для цілого світу. Українське питання як ніколи перед тим, стає перед світом, як важлива проблема. І ми знаємо: від правильного вирішення її залежить в значній мірі світова рівновага. Американці збирають тепер матеріали про Совети, склад їх населення і студіюють їх. Українське питання стає актуальним, як ніколи перед тим протягом останніх 300 років. Бо визвольна війна і короткотривале існування української державності було для західного світу і США несподіванкою і застало їх невідготовленими. Але поява, як фенікс, цієї держави, збройна боротьба за незалежність Карпатської України, швидкий розквіт навіть у малосприятливих умовах української науки, літератури й мистецтва, УПА, участь українців в міжнародних з'їздах, пропаганда української справи в Америці і на інших континентах а, головне, **загроза большевизму тепер вже для цілого світу**, все примушує звернути увагу і на українське питання. Для Америки і західного світу стає цікавим українське питання не лиш на її природних теренах. Під іншим кутом їх мусить зацікавити тепер і українська еміграція, як численна національна група ворожа до комунізму. І тому саме тепер ми мусимо скупити наші сили, як ніколи, щоб не

Початок вірша О. Ольжича.

програти і на цей раз і може на багато поколінь.

**Всі мури земного впадуть,
Як серце обернеш у сурму.
Найвищі бо вежі духовости ждуть
Твого шаленого штурму.**

(О. Ольжич)

Зараз говорять про те, що війну виграє той, хто матиме найсильнішу атомну зброю. І багато в тому правди. Але забувають про іншу правду. Коли у 1918 році для перемогі потребували багато найкращих на той час танків, гармат і кулеметів, цього не мали тоді ані Латвія, ані Естонія, ані Литва, ані Польща, ані Чехословаччина. **Проте вони в інший спосіб вибороли свою незалежність: впертою волею всього народу до утворення власної державности.** Ірляндці довго не могли досягти признання з боку Англії незалежності Ірляндії. Провадилась вперта, кривава і, здавалось, безуспішна боротьба. Повстання 1916 р. за кілька днів здушено, а більшість його керівників розстріляно. Але вже кілька років пізніше де Валера об'їздить Америку, де його не тільки вітають американські ірляндці і збирають для нього кілька мільйонів доларів, але де він виступає з промовами в стейтових законодавчих палатах, зустрічається з американськими губернаторами і сенаторами і де робиться великий галас у пресі — все це має той вплив, що врешті решт Англія таки визнає незалежність Ірляндії. Але це зацікавлення до Ірляндії виникло тому, що Америка знала про героїчну боротьбу за волю ірляндського народу. І тому, що американські ірляндці зорганізовано підтримали боротьбу ірляндців у краю. Бо головне те, що висловлює в романі Тургенєва болгарин Інсаров: „Останній селянин, останній жебрак в Болгарії і я, — ми бажаємо того ж самого. У всіх нас одна ціль. Розумієте, яку це дає певність і міць?“ І це ми мусимо завжди пам'ятати, до цього скеровувати в першу чергу вихо-

ву нашої молоді. Пам'ятати, що не лише в давні часи нові світові ідеї в історії ставали світовими рухами, силами морального порядку, але **навіть і в наш атомний вік, все ж таки найбільшою силою лишається сила духа.** Тоді знайдуться й можливості для визволення і справедливості вкінці переможе. Адже ж і в Америці 1787 р. не було ні дїбре зорганізованого урядового апарату, ні грошей, лиш величезні борги і нарід розеднаний внутрішньою ворожнечею. Була лиш Конституція — клаптик паперу, що висловлював ідеали й волю більшости народу. А от з того виросла, змогутніла величезна потуга, яка своєю активною співучастю більше від інших чинників вирішила вислід другої світової війни. Америка часів Вашингтона зуміла напружити всі сили народні і тому змогла виграти в боротьбі з **непобідною тоді Англією.** Це напруження мусимо виявити й ми, але **ми всі, незалежно від фахів і місця нашого побуту.** Бо на кожному місці і на кожному становищі можна помогти до будсви своєї держави, складати ті цеглини, на яких виростуть високі вежі нашого духа.

Але це не значить, що життя наше й передусім молоді не мусить мати ніякої радості.

Навпаки, радість дає душевну рівновагу, а тим самим витворює весь час нові свіжі сили для нових змагів. Треба тільки усвідомити наше наставлення до різних життєвих явищ, від другорядних до важливих, і в жертву тим важливим, а це є в першу чергу Батьківщині нашій приносити, як треба буде, й наші особисті вигоди і радощі і саме життя наше. Тільки при такому наставленні до наших обов'язків ми станемо повноцінними людьми, а тільки повноцінні люди можуть створити свою державу. **Отже чи буде чи не буде Україна, залежить не лиш від щасливого збігу обставин, а в першу чергу від нас самих.** І роля наша почнеться не тоді, коли почнуться

переломові хвилини — на світовій арені ми знаходимось і тепер.

**„Захочеш і будеш. В людині, затам,
Лежить невідгадана сила.“**

(О. Ольжич)

Вже тепер мусимо думати, щоб на кожному нашому відтинку були ми добре обсажені. Є дуже важливе не лиш виховати добрі сили, але допомогти кожному зайняти те становище, на якому він зможе найкраще себе виявити. Еміграційні умови це утруднюють, але навіть і в цих обставинах не треба про це забувати. Старше покоління з усім його гірко набутих досвідом поволі відходить. І чим більше рідіють його ряди, тим більша вага відповідальності падає на молодших. Чи ж є вони до цього готові? Українська молодь мусить бути свідомою того, що йде на зміну генерації, яка патріотично виявила себе у визвольній війні. Вони вмерли чи вже зістарілись. Молодь мусить розуміти й надзвичайно важку ситуацію, яка тепер утворилась у світі. І тому відноситься до своїх теперішніх і майбутніх обов'язків якнайбільш вдумливо. На поміч їй іде досвід цілої української історії, в якій вона мусить держатись заповіді Тараса Шевченка:

**„І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь.“**

На поміч їй ідуть оповідання батьків і старших знайомих, які були свідками порівнююче недавніх історичних подій, а часто їх безпосередніми учасниками. На поміч їй ідуть студії в закордонних школах, які дадуть їй знання не просяні через тенденційно-брехливу советську агітку, як це є в Сове-тах. Під тисненням цієї агітки виростає українська підсоветська молодь. А дадуть їй правдиві відомості про життя й людей. І коли студіююча молодь натрапить і там на необ'єктивність, щодо освітлення проблем сходу Європи, вона має повну змогу, вільно користаючись бібліотеками й різними науковими джерелами, шукати правду і знайти її. На поміч їй ідуть приклади героїзму українських патріотів в усі часи нашої історії, світлі постаті, які в народі мусять жити вічно, які в усі віки були б гордістю кожного народу.

**„Над могилою вашою тиша і спокій,
Та по рідному краю — зловіщі вогні.
І піти по слідах ваших скошених**

[кроків

Вручко тягнуться сотні окрилених ніг.“

(Олена Теліга)

Світ є таким, яким людина його бачить. Коли „Старосвітські поміщики“ Гоголя провадили осамітнене життя, де „ні одно бажання не перелітає за пліг, що оточує невелике подвір'я, за паркан саду, наповненого яблунями й сливками, за селянські хати, які його оточують“ — це ще зрозуміло для тієї доби і тих умовин. Але коли люди живуть роками в Лондоні, Парижі, Нью Йорку чи якій іншій із величезних метрополій світу і не поцікавляться оглянути ніодного музею, ні разу не відвідають Національної Бібліотеки, опери, Ботанічного саду, Планетаріюму, Симфонічного концерту, то що дасть їм перебування в такому великому центрі?

В кожній метрополії скупчується багато темних сторінок людського життя, але з другого боку зібрані там і великі культурні цінності, які треба вміти знайти й с-

цінити їх. Це розвиває смак, збагачує знання, поширює обрії. Чи вміє наша молодь зв'язати з загально-людським розвитком культурні досяги рідного краю? Чи розуміє, які культурні цінності ми втрачаємо через нашу бездержавність впродовж століть? Як сприймає молодь світові сучасні події? І чи досить вона озброєна і ґрунтовно підготовлена знанням своєї історії й інших духових багатств свого народу, щоб витривати серед тиску ворожих нам сил, навіть більше, щоб, де треба, вміло

мудро дати їм відсіч? Чи орієнтується наша молодь в міжнародних проблемах, в закордонній політиці тих країн, де перебуває, особливо в закордонній політиці Америки, яка, очевидно, буде останньою фортецею оборони вільного світу? Може молодь переобтяжена працею, бо вчиться приходить в чужих школах, а деякі мусять в час вакацій ще заробляти. Все це до деякої міри нашу молодь виправдує. Але чи тільки цей мотив — переобтяженість працею — є причиною **байдужого ставлення частини молоді до українських політичних, наукових, культурних і мистецьких справ?**

Із далеких листів

У листах, що напливають з-поза залізної заслони, знаходимо багато картин, що кидають світло на страдальний шлях наших посестер. Вибираємо лист молодій дівчині, що повернулася із родини з заслання. Невिбагливими словами змальовує вона переживання цієї родини, що були мабуть одними з багатьох. — Ред.

Дорога сестричко!

Нарешті дістала я від Тебе обширного листа. Оті скупі вістки до тепер не давали повного образу Твого життя. А тепер уже знаю більш докладно як живеш, що робиш. Хотіла б я від себе віддячитись Тобі тим самим. Та мені значно трудніше. Бо я мусіла б описати Тобі цілу нашу мандрівку, що тривала стільки літ.

Та що ж, спробую! Може лиш загально, може розкажу те, що найважливіше. Ми ж ще були дітьми, коли нас із мамою вивезли. Їхали ми цілий місяць у товарних вагонах, щільно закритих так, що навіть світа Божого не виділи. Коли приїхали на місце, почали нас розвозити вантажниками в різні

сторони. Перше, що ми побачили — це були землянки, в яких люди жили. Мене із братом налякали дуже люди зі скісними очима, такі були страшні! Перші два-три тижні мешкали ми у кліщі це така велика заля, там нас було дуже багато. Потім призначили нам стайню на кілька родин, щоб ми собі з того зладили мешкання. Отже бідна наша мама (миж були малі й не могли їй багато допомогти) напрацювалася. Викинула гній, потім якось облїпила стіни і вбила підлогу. Потім побілила і якось змайструвала вікно. Вкінці купили ми дощок і зладили леґовище, де всі втрійку спали. А вже як мама вимурувала піч, то й сама не знаю. Все це робила са-

ма одна, нізвідки ніякої помочі й навіть поради не було. Страшні це були початки!

Наша хатина — так звали ми цей хлівець — була дуже тісна, так що опали на зиму (сушене, коров'яче лайно) ми також тримали в хаті. Обложили ним стіни і всюди, де тільки було вільне місце. Це ж була велика цінність! Коли вже мешкання було сяк-так готове, мамусю покликали до праці. Юрка теж узяли, щоб возив воду з ріки. Такий малий, а так працював! Бо воду набирив із ріки ведром, двигав до великої бочки, що стояла на возі. Влітку ще було сяк-так, але зимою дуже бідував, бо не було в що одягнутись. Приїжджав додому (це було 6 км від нас) цілий мокрий і перемерзлий, бо коли переливав воду в бочку, то все обливав себе. Все на ньому замерзало, бо мороз доходив до 50 ст. Першого року я була вдома, топила в печі, варила, прала, бо мамуся працювала від сходу до заходу сонця і то на тяжкій фізичній праці. В зимі то в мешканні було так зимно, що вода в ведрі замерзала до 2—3 годин, а вранці на нас, на подушках і ковдрах залягав іней.

Другого року було так само, тільки що мене вже взяли до роботи коло худоби. Третього року мамусю взяли до праці у біорі, а Юрка до транспорту збіжжя, так що його тижнями не було вдома. Працював тяжко, бо мусів двигати мішки і все був голодний.

Спершу ми не терпіли голоду, бо діставали посилки з дому. Пригадалась мені пригода з останньою пачкою! Це була велика посилка, около 50 кг. В нас уже починалась весна, а до міста було 18 км. Треба було переїжджати ріку, взимі через лід, а влітку поромом. Коли ж починались розтопи, тоді до міста не можна було дістатись. Мамуся боялась, що коли чекатиме аж до того часу, що ріку можна буде переїхати, то пачка може пропасти. І тому вибралась по неї. Від нас якийсь козак їхав верблюдами до міста і взяв маму з собою. Коли виїхали на ріку, яка є дуже широка, в половині дороги верхній лід заломався і вони провалились у воду до пояса. Тоді козак сказав мамі, щоб вона рятувалась сама, як може, бо він мусить рятувати верблюдів.

Отже бідна мамуся почала брости по пояс у воду, довкруги неї сама крига, під ногами лід. Бреде до берега, а ще було около 1 км. дороги. Іде обережно, щоб не поховзнутись, бо коли б упала, то вже з-під льоду не видіталась би. Іде, а вода щораз глибша і крижано зимна. Іде й руками розломлює верхню верству льоду. Плаче і просить Господа, щоб нас, бідних сиріт не покинув. Поручає нас його опіці, бо певна, що живою звідсіля не вийде. Люди на другому березі побачили її і зачали кричати, щоб уважала, але мамуся крізь сльози вже нічого не бачить, а тут люди хотіли б допомогти, але нічого не мають, ніякого човна, нічого. Вкінці кинули мамусі довгий шнур і теж не вдалось їй вхопити, але видно Господь Бог беріг її, бо мамуся добилась до берега, хоч ціла мокра. Потім якийсь шофер змилосердився, взяв її на машину і завіз мокру на пошту, де відібрала пачку. Мала повернутись на ріку, бо там мала бути вантажна машина з нашого села за справами й мала повертатись. В одному місці ще можна було переїхати. Машину мама знайшла, але виявилось, що вони ще не вертались того дня додому. Вони забрали маму до нічліжного дому, де була велика кімната і всі спали на підлозі. Там мамуся дістала сильної гарячки й пролежала три дні непритомна. А ми з Юрком вже були в розпуці! Нічого не знали, що з нею діється, чому не повертається. Але якось за тиждень мамуся вже прийшла до себе і повернулась. Можеш собі уявити нашу радість!

Потім зробили мамусю головним книговодом. Це було страшне! Працювала від рана до півночі, а часто могла лиш 2—3 години переспати. Страшну мала відповідальність і в тому часі мама зовсім посивіла.

По трьох роках Юрко пішов на курс трактористів. Забрали його від нас на працю, де сів рукою збіжжя. Бідував страшно і вкінці по кілька місяців утік звідтіля додому. Ішов лішкай 120 км і як ішов вночі на нещастя ступив ногою в засипане, непогасле вогнище. Попік собі ногу так, що був би згинув, якби якийсь добрий чоловік не привіз його. Був босий, одертий, голодний.

Мене в тому часі не було вдома. Я працювала на сінокосах. Це також була тяжка праця від раннього ранку до пізнього заходу. Від місця, де ми спали під голим небом, треба було до праці переходити 4 рази денно через воду, що сягала до грудей, це значить рано до праці, вполудне на обід і з обіду і ввечері спати. Коли вже не стало мені сил терпіти, я втікла додому. Хоч це було вночі, то всеж завважив це той, що нас стосрешив і почав гнатись за мною на коні. А я всеж втекла, хоч переходила глибоку воду, а була одягнена й несла на спині мішок із коцом і хлібом, а все те намокло і було дуже тяжке. Коли повернулась додому, вхопили мене дрощі і я захворіла. Завдяки тій хворобі урятувалась від праці в копальні вугілля, куди хотіли мене за кару забрати. Звідтіля я вже напевне не повернулась би. По хворобі взяли мене до праці на полі. Але й тут було нелегко. Потім казали мені звозити сіно зі степу. Ой, це було страшне! Сама я мусіла накласти сіно зі стирти на віз і з возу скинути до стайні.

Але я почала писати Тобі про їжу. Коли вже перестали приходити посилки з дому, то ми часом по 2 дні нічого не їли. Коли вдалось десь трохи потягнути збіжжя, то ми мололи його на жорнах (але не пересівали щоб було більше) і з того робили галушки, щоб наїстися. Були теж і такі дні, що було що їсти, але це рідше траплялося.

Зимою ми старались вертатись додому, бо не було в що одягнутись. Те, що привезли з собою, скоро перевелось. Врешті ходили в самих латках. Зимою страшно було кудись рухатись, бо не тільки що були сильні морози, але й такі сніговії, що крок перед собою нічого не видно було. Так нечаче перед тобою якась біла стіна. Зимою сніг цілком закривав хату, так, що треба було пробивати собі вихід. Часом віяло 14 днів, а тоді було так темно, що треба було світити в хаті нафтовою лампою. І така власне заметіль захопила Юрка, коли їхав волами через степ, 80 км від нашої хати. Коли повернувся додому, то мав відморожені руки й ноги і лице. На лиці мав довший час струпи,

Мистець різьбленого слова

Саме тепер минає десять років з того дня, коли 25. грудня 1947 року в Берхтесгадені, Німеччина, у підніжжя холодних величних Альп відійшла від нас українська письменниця Катря Гриневичева. Нещасливий випадок, про який говоритимуть далі, скоротив її життя, а то була б ще жила і творила. Відійшла від нас письменниця, що почала свою різьблену творчість зараз по першій світовій війні збіркою „Непоборні“, в якій змалювала життя й побут галицьких селян у таборі для виселенців у Гмінді. А далі збірка легенд „По дорозі в Сихем“ і історичні повісті про Романа Великого й Романову вдову: „Шестикрилець“ і „Шоломи в сонці“ Усі ці твори Гриневичевої відзначаються чудовою „різьбленою мовою“, вишуканими мистецькими словами й образами, з яких віє щось ідилічне, предивно тонке й захоплюючійше й чудово ласкаве. І хоч з-під її пера не вийшло багато творів, але те, що вийшло, є повновартісне й по-мистецьки викінчене.

А тепер кілька моментів із моєї зустрічі з письменницею.

Одного дня, пізною весною, прийшов у мою таборову кімнатку, покійний уже сьогодні, д-р Остап Грицай, відомий літературний критик, письменник і публіцист, і запропонував мені відвідати нашу паню Катрю. Він саме туди вибирався з візитою. У нього в руках була китичка золотих кульбаб та фіялок. Запримітивши мій погляд, що саме зупинився на квітках у його руках, пояснив:

— Я є лицар пані Катрі, я звик, відвідуючи письменницю, приносити їй квіти, чи то золоті кульбаби, чи голубі незабудьки, або пахучі фіялки. Я дорожу кожним словом її подяки, її ніжною ласкавістю до гостя...

а тепер то тільки залишилось йому червоне лице.

І так, моя сестричко, прожили ми на Сибірі 6 літ. Описала я Тобі лиш що найважливіше, бо з нашого життя можна би зладити трубу книжку. Але на те ще є час! А цього нашого дитинства не забудемо ніколи.

Ася

Я була зворушена словами доктора і думкою, що за кілька хвилин матиму нагоду пізнати письменницю „різьбленого слова“. Я трохи хвилювалась. Але все це розвіялось, коли я стала перед письменницею, коли зустріли мене її добрі й ласкаві очі, очі всеціло передуховленої людини. Саме западав вечір і вже сутінки вкривали таборову кімнатку, в якій жила й лежала нові думки Катря Гриневичева. Крізь відкрите вікно видніли Альпи, осяяні пурпуром заходячого сонця, якого пробіски закрадалися несміливо в кімнату і ніби займалися рожевими відблисками на срібному волоссі письменниці.

І почалась тоді цікава, небуденна розмова про музику, літературу, красу природи, пляни на майбутнє. А коли д-р Грицай висловив думку, що письменниця створила в нас культ книжки картинною, коли то Ясиня у повісті „Шоломи в сонці“ в тиші ночі заглиблюється в лектуру Ізборника, пані Катря сказала:

Коли я читаю книжку, здається мені, що побуваю з живою, близькою істотою. Де добра книжка — там храм і її я читаю у тишині на правду побожного серця...

Сказала це і на мент зупинилась, а потім вказала на саяво місяця, що вдиралося вже у зовсім темну кімнату, і промовила ніби задумано:

— Як дуже любила я колись і тепер люблю музику Шопена, Бетговена. Уявіть собі, що хтось саме тепер грає чарівну „Місячну Сонату“ Скільки мрій і дум пройшло в моїй голові, слухаючи твору того музичного генія...

І в цій хвилині вона видавалася мені ніби якась заблукана квітка серед наших скучних сірих буднів. Запанувала на хвилину тиша. На землю налягла вже темна ніч, за вікном гори закуталися в імлісті завой до сну. І знов прозвучав голос письменниці у тишині. Розказувала про заплянований новий твір із життя Лемківщини, якого кілька розділів уже готові й обіцяла колись нам це прочитати. Підготовляючись до цієї нової праці, вона вже перестудіювала Чайківського „Східніми межами Лемків-

щини“ і Тарновича „Історію Лемківщини“ Ці пляни і праця тримали при житті в невідрадній таборовій дійсності ту все елегантну й бадьору жінку.

Вдруге зустріла я письменницю в Літературно-Мистецькому Клубі в нашому таборі. Вона ділилася з привяними своїми цікавими і маловідомими споминами про її знайомство з письменниками В. Стефаніком і І. Франком. З її оповідань можна було бачити, яка знаменита пам'ять у цієї жінки. Її оповідання — це були справжні літературні перлини, і велика шкода, що їх не утривалено на папері. Передовсім її спомин про останні дні Франка у Львові та враження письменниці з останніх хвилин перебутих у вмираючого поета. Все це не записано і все це зійшло разом із письменницею в могилу.

Іншим разом управа Літературно-Мистецького Клубу на пропозицію д-р. Грицая влаштувала ювілейний Літературний Вечір Катрі Гриневичевої. Мені припала честь на цьому вечорі читати уривок із „Шестикрильця“ картини бою і смерть князя Романа під Завихостом. Програма вечора проходила. Письменниця в цілій своїй достойності сиділа і слухала те, що я читала. Перед моїми очима зникло все: і привяні на цьому вечорі, і стіни залі, я бачила бій, дружинників, куряву, що підносилося з-під кінських копит, я чула звуки рогів, тупіт кінських копит — а понад усім тим — ніжний, надземний погляд письменниці, що прикував мене дивним блиском. І не диво. Гриневичева описала цю картину різьбленою мовою з глибоким знанням княжої доби, боїв і звичаїв княжих дружинників так плястично і вірно, що читач всепіло переноситься думками в ту ситуацію. Коли по скінченні читання я відійшла на своє місце, пані Катря дала мені знак, щоб я підійшла до неї. На чолі почула я тоді теплий її поцілунок. Це було найкраще признание для мене. Вона не сказала тоді ані словечка, тільки її очі блистіли дивним блиском.

А ось ще одна картина з останніх днів життя. З кінцем серпня

Яка Ваша думка?

ЩЕ ПРО РУМУНСЬКІ БЛЮЗКИ

Я особисто не люблю румунських блюзок. До лиця вони тільки струнким особам та й вони переважані вишивками. На телевізії бачила я румунську княжну в такій блюзці і це ще більше переконало мене в тому, що українки не повинні вбирати їх для презентації.

Але мушу признатися, що мене не покидає погляд, що ті блюзки таки від нас узяті. Мотиви зовсім такі, як у нас, розміщення взорів зовсім таке, як у нас на Буковині й біля Заліщик. Звичайно так було, що загарбник присвоював собі й мистецтво народу, що його поневолив. Чому нам так легко зрікатись цього?

Уляна Білецька

1947 р., а була це неділя рано, переходячи попри кімнату письменниці, я почула стогін. Це мене злякало. Невже щось сталося? Увійшла я в її кімнату. Пані Катря лежала на долівці в нічному одінні й важко стогнала. Побачивши мене, вказала рукою на вікно й ледве вимовила: „Пташка, бідна пташка“. Дійсно — поміж відкритими шибками і квітами заблукалася пташка, що кожного ранку прилітала сюди за округинами хліба. Я зрозуміла ситуацію: письменниця, насипавши окрошок, хотіла відійти від вікна; не завваживши крісла за спиною, впала через крісло і зломилася собі ногу в двох місцях. Просила, що її не рухати, бо дуже болить. Про цей нещасливий випадок я негайно повідомила її синів, що мешкали побіч, а також лікаря. Вони відвезли її до міської німецької лікарні в Берхтесгадені, де й перебула до 25. грудня 1947. Там і покинула нас на все.

Поховано Катрю Гриневичеву на міському кладовищі у підніжжі Альп. Останнє її бажання, останній її віддих це були слова: „Як край буде вільний, перевезіть мене в рідну землю...“

Нехай цих кілька рядків, хоч може не дуже складних, але ширих, будуть китичкою золотих кульбаб і пахучих фіялок на далеку від нас могилу мистця різьбленого слова. Рома Турянська

Ви зачіпили дуже цікаву проблему. У справі румунських блюзок у нас все ще є неясні погляди й ми радо поговоримо на ту тему. Румунська блюзка різниться основно від нашої, як кроєм, так і розміщенням вишивок. Пригляньтесь до румунської — широке морщення біля шиї, короткий рукав, переважанення вишивками. Наша блюзка має звичайно комірець (стоячок або викладаний), довгий рукав і зовсім інакше розміщену вишивку.

Це є засадничі різниці. Пишнота румунських вишивок пояснюється вже південним температурним цього народу. Також не внаслідок — через більш гаряче підсоння — стільки безрукавок (корсеток, стаників), що наше народне вбрання й тому розмістив багато вишивок і морщення на самому ґранку блюзки. У нас вишивок менше, але вони продумано викінчені у своїй шляхетній простоті. Тому що в нас носили ще корсетки чи станики, вся вага прикрас пересунулася на рукав.

Кажете, що „не любите“ румунських блюзок. В цьому підсвідомо висказуєте своє відношення до того переважанення, якого не знає наше народне вбрання.

Румунська блюзка відзначається широким морщенням біля шиї й пишною вишивкою переду й рукавів.

Romanian blouses bristle with luxurious embroidery in which these southern people take fancy

Це правда, що загарбники присвоювали собі здобутки нашої народної культури. Але щоб удержати своє та ще й впровадити у світ під нашим найменням, треба основно знати засади нашої народної творчості. Бо тільки обґрунтованим підходом можемо показати здобутки нашої культури

Українська блюзка приміює вишивку дуже продумано. Вона розміщена ошатно й зі смаком. Головна увага звернена на рукав.

The Ukrainian woman applies embroidery to a blouse very thoughtfully. The main ornament is set on the sleeve.

та при цьому відібрати те, що йшло досі під чужим найменням.
Ред.

НА ТЕРЕНІ СУА

У лютому й березні відзначають Окружні Ради й Відділи СУА Свято Жінки-Героїні. Про свої Свята повідомили нас:

Дня 2. лютого — Окружна Рада в Нью Йорку.

Дня 23. лютого — Окружна Рада в Дітроїті й 70 Відділ СУА в Пассейку.

Дня 16. березня — Окружна Рада в Філадельфії.

* *

Лютий — це час мясниць. Багато Відділів плянує забави, чайні вечорі, а то й балі.

Дня 22. лютого — бал ь Відділів СУА в Нью Йорку.

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1958

По-святочні Окрушки

Починається св. Миколаєм. Поважні турботи матері, голови родини, взагалі майже кожної жінки. Бо в Америці все йнакше. Навіть дату відвідин св. Угодника міняють собі до влгодоби. Вже з початком грудня гуляють по всьому місті чудернацькі Санта Класи та зачпляють дівчору, яка все і всюди іграм рада, коли ще й гостинця можна зарвати. Бігають по всьому „маркеті“, вганяють вічно діночими рухськими сходами вгору і вниз по всіх великих товарових домах — ніхто їх не зупиняє, ні прикликне до порядку, бо таке тут дитяче право. А є що оглядати! Бо мабуть ніде у світі не зібрано стільки забавок до „спутника“ і „кудрявки“ включно. Ніде немає такого багатства та різноманітності декорацій! Часто відіграється й невеличка сценка, імпровізована таки на очах глядачів.

А шойно спісля приходить справжній св. Миколай до українських дітей. У Пласті буває він найскорше, мабуть там „найчемніші“ діти. Станція робить незлий „бізнес“. Потім приходить до шкіл чи інших установ, залежно від запрошення. А мами й батьки переживають роздачу дарунків більше як самі діти. Чи їх доня чи синок дістануть найкращий подарунок?

Це все відноситься до малят. Вже трохи старші школярі навіть не приходять, бо їм це вже нецікаво — вони вже не вірять у св. Миколая, хоч нетерпеливо чекають подарунків під подушку. Колись ми втішались коробкою цукорків чи мішечком орішків, а тут діти привикли до того, як до щоденного корму. Не йнакше і зі старшими. У Різдвяний час треба за тутешнім звичаєм усіх обдарувати. Ціла злива дарунків пливе у різних видах і формах для всього довкілля. Ми вже пратимо міру, що й кому дарувати. Привчаємось поволі до доброго американського звичаю дарувати й практичні дрібнички — а не висловуватись на мистецькі, дорогі речі, які не все знаходять належне зрозуміння та оцінку. І знов трапляються курйози. Ви можете одержати ту саму річ, яку раніш самі подарували своїй приятельці. Це все ді-

ється з поспіху та надміру дарунків. Головно з ділянки особистих дрібничок та жіночої чи навіть чоловічої конфекції. Практично, але небезпечно! Треба хіба завести реєстр кому і що дарується! Це вже клопоти американського побуту.

А самі свята? Їх також незвично для чужинців обходимо йнакше, як наше довкілля, бо в іншому часі і надто вже довго. Від св. Миколая до Йордану — це рівно місяць часу. І знов клопоти для господинь. Треба приготувати всього багато і незвичних страв, щоб перевищити сусідку або приятельку у святочних приготуваннях. У цьому місяці забувається зсвсім про „лінію“ і кальорії, бо так велить наша традиція і 12 Свят-вечірніх страв. Хоч сам Свят-Вечір ще найскромніший. На ньому сама родина чи найближчі приятелі або запрошені самітники. Але Різдво, Марії, Йосипа та Степана аж до Василя включно — це подвійні свята, бо ще й із імянами. То ж усе діється в імя відомої старописької приповідки та староукраїнської гостинності. І хоч працюємо по фабриках чи бюрох та захекані прибігаємо додому, то справляємо свята ще обильніші, як колись у краю, бо є з чого і за що. А чоловіки — все „лучшую часть ізбраша“ — готують тільки „батерію пляшок до „джинджерела“ включно.

Приходять у гостину і стогнуть, і гості, і господарі. Спершу з завітних краще приладженого чи багатшого буфету, а потім лосоловілі з надміру їжі та напиктів. Навіть жива атмосфера започаткованої забави пропадає-гачне в переситі. Ліниво тягнеться розмова і тільки пісня тут і там рятує настрій.

Вже пізно вночі, коли потомлені гості повертаються додому, а виснажені господарі згрубша припрятують хату, ворухаться в голосі різні думки. Чи не треба тут якоїсь радикальної зміни? Ще в краю підіймались голоси проти старосвітсько-обильної форми наших гостин. Вже тоді відважні молоді подружжя замикали хату на ключ і їхали з лещатами в гору, щоб погуляти з вітром по за-

сніжених узбіччях. А тепер? Коли ми запряжені у щоденну гонитву за хлібом насущним, а там у краю... Що там діється в часі Різдвяних свят?

Традиція, скажете? Та здається її треба в чомусь іншому шукати.

Подумаймо над тим! Починається час м'ясниць і весіль. Нові клопоти на овиді. Для одних — це туалети і гостина, а для других це подарунки і танці. Чи не вдержати б нам якоїсь міри — в одному й другому?

Бо хіба прийдеться знов зорганізувати „Голос волюючого в пустині“ у нашій радіопередачі. Галина Зейкан це зуміє! І розворушить наших господинь так, як розворушила молодь до участі й відповіді.

Цьопя

Із листів до редакції

До листа Пресової Референтки з 10, 1957 подаємо ще один голос.

Про свою думку відносно двох типів української спільноти в Америці — Марію та Дженні, змальованих у „маленькому домику на одній із бічних вулиць одного міста“ — я, на підставі 9-літнього мого досвіду, можу лиш коротко сказати, що піддержую без усяких застережень становище авторки. Її знаємо не тільки як письменницю, а в першу чергу як непересічного лікаря та громадського діяча. Мені здається, що ніхто й ніколи не може приписати їй якихсь „тенденцій“. Вона безмежно любить свій нарід і виступає завжди там, де події вражали її серце. Тому в мене немає найменшого сумніву, що вона, навіть коли як „немилосердний лікар“ змальовувала і Марію і Дженні, то відчувала до них обох однакову любов. Справедливо називає їх „двома світами, що зіткнулися тут“. Марія — це „старе дерево, що, пересадженим, уже ніколи не відросте“, і Дженні — ота молода квітка, що видана силами старого краю, але виростає вже на цьому ґрунті. Від старого дерева ніхто з садоводів не сподівається великого врожаю. Але від молодого, що виростає під любовним до-

Успішні жінки

Амалія Иргартс, славна американська летунка, тому двадцять років, в липні 1937, вибралася літаком довкола світу і пропала без вістки на водах Пацифіку. Була вчителькою і працівницею суспільної служби, але заінтересувалася летунством. Першою жінкою перелетіла атлантийський океан 18 червня 1928 р. з помічником-пілотом і механіком. 1932 р., 25 літ тому, перелетіла його сама одна, перша жінка в сольо-перелеті Атлантику. Перша з жінок дістала найвищу американську летунську відзнаку „дистінгвішед фляйінг крос“. Була захопленою піонеркою опанування повітряних про-

глядом його, він таки має право сподіватись...

І ми — „старі Марії“ — тишимось безмежно й радіємо, коли тут народжені Дженні працюють разом із нами в нашому житті, боляють нашими болями й не ображуються на нашу старечу правду! Треба, щоб „старі Марії“ і „молоді Дженні“ розуміли себе. Бо ж у протилежному разі не будемо знати, на яку ступити на українському ґрунті, а тим самим і в „Нашому Житті“. Нам, Маріям, помилятися вільно й ми охоче до нашої помилки признаємось. Але треба, щоб і Дженні застановлялись над усім і не добачували там образ, де й ніхто не думав їх висловлювати.

На закінчення ще кілька рядків про те, що найбільше тишить нас, „старих Марій“, та дає нашим спрагненим душам заробітчан-ізгоїв розраду у вільну хвилину. Це статті про українську людину, українську жінку, що живе, бореться і перемагає. Так прочитали ми про нашу малярку Софію Зарицьку, яка після смерті свого чоловіка залишилась зовсім сама, у незакінченій хаті, ніяк не пристосованій до життя! І в таких умовах вона, дружина сотника армії УНР, малює й несе у французький світ українське ім'я!

Та й інші статті захоплюють нас. А може неодну з нас і приневолюють застановитись над недолею синів Ангелини Коломиєць, що залишились передчасно круглими сиротами... **Ангелина Таланова**
Балтимор.

сторів людиною, видала дві книжки і редагувала в „Космополітен Магазині“ відділ про летунство. Перед своїм летом довкола світу сказала журналістам:

— „Колись я забюся напевно. Я не хочу вмирати, але як прийде час, що треба буде залишити цей світ, хотіла б відлетіти до царства небесного на моїм літаку. Це мій останній лет, по ньому піду на відпочинок, перестану літати“, — а відлетівши, ніколи не повернулась на трісну землю.

Флоренс Найтінгейл, була першою сестрою милосердя і зробила плекання хворих великою і шляхотною професією. За її працю в кримській війні британська влада нагородила її 50,000 фунтами стерлінгів (тоді 150,000 доларів). Вона передала ці гроші шпиталям. Була скромна, але плекала одну, єдину мрію: мати державний похорон і лежати в крипті Вестмінстерського абатства в Лондоні. Але холодні англійці послідного бажання не сповнили. На цвинтарній могилі зазначено лише: „Народжена 1820. Померла 1912“. (мбд)

Емілія Остапчук — це відома громадська діячка Канади. Довгі роки очолювала Комітет Українок Канади або була в його ексекутиві. Її спеціальністю — вміння нав'язувати і вдержувати звязки з канадійсько-англійським громадянством. У висліді вона репрезентувала там українське жіноцтво, а часто також і українську громаду. Тепер зустріло її належне визнання: Інтернаціональний Інститут Торонта запросив її на пост заступника директора у цій установі. Вона обняла працю вже 1-го жовтня м. р. З цього призначення радіє українська громада й горде наше жіноцтво.

Дарія Каранович прибула до ЗДА з Відня на постійний побут. Талановиту піаністку вже знає українська громада та з радістю зустріла її намір улаштувати ряд самостійних концертів. Почалось воно концертом у Міннеаполісі дня 7. вересня, а потім у Ньюарку й у Філадельфії (дня 1. грудня). Програму уложила дуже вміло: з класиків — Бетовен, Гайдн, Брамс, із романтиків — Шуберт і Шопен, а з українських композиторів —

шинський. Всюди зустріла її тепло українська публіка, вітаючи в ній визначну українську піаністку, що, не зважаючи на звання вчительки, працює над концертним репертуаром та дбає про нашу музичну культуру. (лб)

Нові видання

Докія Гуменна: Епізод із життя Європи Критської. Феерія. Нью Йорк 1957. Обкладинку, заставки і кінцівки виконала Неоніля Кордиш. Із вступом із грецької мітології. Ст. 142. Ціна 2.50 дол.

Феерія це щось неначе казка для дорослих людей. Але казка особлива. Тема її основана на мотиві з грецької мітології — подружжі Європи з Зевсом. В проєкції на наш час вона навітлює різні печучі труднощі й проблеми. І в перерві сучасної дійсності лежить увесь чар цієї казки.

Бо в ній знайшла своє місце й Україна. „Синьоока, чорнява дівчина у мережаній, білій сорочці, у зовняній вишнево-брунатній плахті“ увійшла у казковий світ. „Хочу сама собою жити, своєю власною господу мати“ — сказала вона богам, що дивувались цій в'язі. І їх відповідь і дальша розмова зовсім пригадує становище сучасних політиків до цієї справи.

Але Україні сприяє бабуся Гаая, ота прамати людського роду, що своїм старечим розумом і добрим серцем уміє дійти до суті справи. Вона виводить чародійним рухом руки картини перед здивовані очі Європи й Зевса. Всі течії сучасності, всі їх суперечності виривають перед ними. Аж поки не завершила всього Спільнота, за якою всі тужать.

„Епізод із життя Європи Критської“ — це майстерна спроба схопити нашу дійсність у форму казки, що орудує символами. Книжка гарно оформлена рисунками з іллагацу царя Міноса, де народилась Європа. Це чарівна літературна забавка, якою нас Докія Гуменна обдарувала. **Л. Б.**

Збірник для дітей
„ВЕСЕЛИЙ СТРУМОК“

Ціна 50 ц.

Замовляти в Централі США

Із такого вже роду

З Євгенією Ласовською-Старицькою важко зробити інтерв'ю. Не тільки мені, але й моїм колегам вона сміялася в ніс, коли хто з них пробував випитати її про колишню славу, успіхи й тріумфи. А мені так-таки й сказала просто:

— Відчепися, як хочеш у згоді зо мною жити! Ти говори мені про сучасне, щонебудь ліконтне, — я страшно люблю „пльотки“, — тільки не доводи мене до пасії цими ідіотськими запитаннями! Ах, які ви всі мало оригінальні! Вічні ті самі, графаретні, безглузді й мало дотепні питання, на які я мала б відповідати такими ж утертими, заплзеними фразами в роді: „Мистецтво — це моє життя!“ або „Дорога до слави — терниста!“ і при цьому обов'язково повернути очима й відхнути. Декому хочеться, щоб я таке казала: „Я страшенно люблю квіти!“ (або: пси, коні чи коти!), чи „Мій улюблений кольор селединовий!“ (або: айля-руж!), чи врешті: „Моя мрія поїхати на Аляску!“ (або навпаки: на Сагару!) і т. д. Ні, ні, ні! На це мене не набереш. Ось скажи мені краще, питимені чай, чи казу?

Що ж мені було робити? Я випила запашну каву з моїми улюбленими (а про те лукава Гена знає!) кокосовими тістечками, закусила помадками, які завжди якийсь їхній поклонник непомітно залишить, і вже збиралася їхати в мої „Вільхи під лісом“ (така романтична назва нашого містечка), коли раптом прийшла мені головув щаслива думка.

Маестро, — я звернулася до Мирослава Скали-Старицького, — чи ви дуже мене лаяли б, коли б я просила вас вийти зо мною та показати мені зупинку автобуса від вашої „Республік“*) до мойого „Жорес“?*) Бо ж у таку погоду гріх лізти в метро!

Маестро дуже мене лаяв би, — йому так хотілося після обіду передріматися перед вечірнім виступом, коли б не був у поведінці такий шармантний, товариський і, як на „міжнародного співака“, — аж надто скромний.

*) Зупинки підземки.

Та коли ми тільки заховались за ротом, звідки не могла нас уже добачити з вікна своєї вітальні Гена, я затрималася й сказала йому:

— Мені зовсім не треба того дурного автобуса, якого зупинку я зрештою знаю напам'ять, а викликала я вас сюди на те, щоб договоритися з вами на рандку.

— На... на... рандку? — обличчя співака (не во гнів йому!) мало такий немудрий вигляд, що я розреготалася на весь голос.

— Заспокойтеся блаженний Йосифе! А цю знамениту маску переляку й остовпіння заховайте для своїх сценічних креацій! Справа ось у чому: хочу дістати від вас „інтерв'ю“ про Гену! Бо з нею не можна говорити, а я підозріваю, що в її блискучій кар'єрі напевне були цікаві моменти... Що ви на це?

— Та що ж... я згідний, але... як це зробити?

О темпора! О морес!**) То це я вас маю вчити, вас, актора й співака, якому, чи не кожна європейська сцена знайома? Тоді я запропоную: хочете в неділю під церквою?

— Але ж ми завжди разом ходимо до церкви!

— А самі ви нікуди не ходите? Ну, й чоловік!

Ходжу до радіо наспівувати на ленту... в четвер по полудні...

— Прекрасно! Якраз у четвер я вожу дітей до української школи! Тоді у „Фльорі“ між 3—4-ою. Договорились?

— Договорились, але тільки на пів години!

Пів години? Хіба говоритимете як млинок, але хай уже буде. То ж до побачення, а не забудьте, що ви показували мені зупинку...

Коли тільки „гарсон“ поставив перед нами два „експреси“ й дискретно віддалився, я зразу ж приступила до речі.

— Чи правда це, що вся Генина родина дуже обдарована?

— А, це вже такий рід, — мовив Старицький, попиваючи каву. — Батько Гени, Константин, який

**) О, часи! О, звичай!

Євгенія Ласовська-Старицька
Eugenia Starycka has relinquished her career as a singer, after marrying another singer, Miro Skala

успадкував по дідах і прадідах музикальність і голос, та все недовге життя (49 років) диригував галицькими хорами, — передав усі ці таланти трьом своїм дітям: Ользі, постійній хористці й організаторці Іларез, матері композитора Ігоря Соневицького, Євгенії, оперній і оперетковій співачці моєї дружині, та о. Вячеславу, священикові на Поділлі з чудовим і сильним голосом, вивезеному більшовиками на Сибір. До речі, з цієї самсі родини, по стрічній лінії, теж проявилися таланти у Володимира Ласовського — відомого маляра, й його сина Ярополка, скрипаля й композитора в 14 році життя!

— Це й справді „такий уже рід“, як каже Гена, але вернімося до неї. Коли почала вона співати?

— Усі троє з найменших років проявляли небуденний слух і голоси, так що в їхній хаті з'їлбувалися постійні концерти з солями, дуетами й тріями. Це згодом перенеслося до чортківської гімназії, до якої всі вони ходили, а там і на тромадський терен, де ніяка імпреза не відбувалася без їхньої участі. Та найбільш вибивалася наймолодша Євгенія своїм незвичайним голосом. На неї й звернули особливу увагу два чортківські діячі — о. парох Бабій та адвокат Електорович і, наділивши її стипендією, вислали до Львова. Переїхавши туди, Євгенія Ласовська стала ученицею професора співу

й директора львівської опери — Заремби. Коли ж його перенесли до Варшави на директора музичної консерваторії, — його найкраща львівська учениця стала там безплатною студенткою.

— О, то вже дітчі пощастило Гені знайти меценатів! — здивувалася я щиро, бо ж таке не кожному трапляється.

— А так! Але ж бо й небуденний був у неї голос: чистий, рівний, високий, як дзвіночок, як джерельна вода — прозорий і ясний, а при цьому високої драматичні здібності й... краса!

Справді, вона була чудова! І на диво, — ще й сьогодні не старіється й не поганіє!... Але, продовжуйте, Маестро, бо ваша розповідь починає мене емоціонувати.

Далі все пішло як „по маслі“. Державний іспит з відзначенням відкрив їй дорогу на всі тодішні польські сцени. Спершу вибрала вона Бидгощ, де співала перші ролі в оперетках Легара, Кальмана, Штрауса, Абрагама й ін. Це був знаменитий старт. Тоді перейшла до Вільна, де повних два сезони була улюбленицею литовської й польської „кресової“ аристократії, хоч своєї національності вона ніколи не приховувала. У тому часі одним з її найгарячіших поклонників був брат Головного Отамана — Олександр Петлюра-Хорольський, тодішній майор польських військ. Директори театрів різних міст пропонували їй дуже корисні ангажман, бо саме її ім'я робило касу, але вона, побувавши деякий час у Варшаві, мріяла про виступи у львівській опері.

— Чи не в тому часі була вона у Львові, що й Марія Сокіл та Антін Рудницький?

— Саме тоді! Це був вершок її мрії: виступати не тільки перед українською публікою (бо українці знаходили її в усіх закутках Польщі та з почуттям великої гордості вітали її гостинні виступи), але й з українськими співаками та диригентами. Вона була щаслива, то співаючи вкупі з Марією Сокіл, то під батугою Антона Рудницького, в сперах: „Богема“ (Мюзет), „Кармен“ (Мікаеля), „Орфей у пеклі“ (Еврідика) та інших. Крім того в тому часі приймала

жваву участь в українському музичному житті.

— А що ж діялося з нею під час війни?

— 1939 року стала солисткою львівського радіа — де ми познайомилися, та скоро після того й одружилися, й уже вкупі виїхали до Відня. Ще у Відні виступала в радіо й у концертах, нерідко разом з мною, поки, не вбивши собі в голову, що двоє мистців не можуть бути добрим подружжям, — відійшла у повному розквіті краси, сил і голосу, зовсім зі сцени й естради. Відтоді стала моєю вірною супутницею всюди, куди жене мене моя емігрантська доля...

— Но, не будьте такі скромні! Не кожному емігрантові судилося так „скитатися“ по „королівських сперах“ як вам! А скажіть, будь ласка, чи ви дуже прикрий і химерний, як усі славні співаки? Але ж ні, яка нісенітниця! Та ж ви у Гені закохані без решти... Підждіть! — затримала його, бо він, розплатившись, хотів уже відійти. — А що вона вам скаже, довідавшись із преси про оту вашу „рандку“?

Маестро присів і задумався. А тоді з отою „сценічною“ усмішкою:

— Гена не була б повноцінною жінкою, коли б, удаючи загнувану, не раділа б у душі та ще й з двох причин...

— Яких?

— По-перше тому, що я переїздивши три години (!) в оцій модній „екзистенціальній“ каварні з чарівною жінкою (я вже згадувала про шармантність Старицького!) — весь час говорив виключно про неї, а по-друге — немає людини, а тим більше жінки, яка не любила б, щоб про неї „писали в газеті“! Прощайте!

А я, ошоломлена його знанням жіночої психіки, не встигла йому подякувати.

Люба Вігошинська

~~~~~  
Вже вийшло з друку:

**Грина Павликовська  
НА ГРОМАДСЬКИЙ ШЛЯХ  
Нарис історії жіночого руху  
Багато ілюстрована книжка.**

Ціна 1 дол.

**замовляти в Централі США.**  
~~~~~

†

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Нью Йорк, Н. Й.

Дня 1. листопада 1957 р. відійшла від нас у вічність дорога наша членка **Антонія Латишевська** по довгій і важкій недузі у 65 р. життя. Покійна народилась у ро-

дині Бойчуків у м. Богородчани. Була активною членкою Укр. Дем. Клубу, Жіночого Відділу і 4 Відділу США впродовж 30 літ. Довгий час була містоголовою і дбала пильно про всі організаційні справи. Працювала також у 1 Відділі США, де якийсь час була головою. Втішалась довірям і любов'ю членок. В Окружній Раді була касіркою, працюючи згідливо й солідно. Членки СУП оцінили це й відвідували її під час важкої недуги, що привязала її на цілий рік до ліжка. Кожна старалась розважити її й осолодити останні хвилини. Членки США взяли громадну участь у похороні. При панакхиді прощала покійну п-ні Емілія Корнат співчутливими словами. Працювала з покійною около 30 літ, то ж згадала про всі її заслуги. На цвинтарі попрощала покійну Голова Відділу п-ні Анна Кізіма, кидаючи квіти на домовину. Спи спокійно, дорога наша членко, нехай земля буде Тобі пером, а пам'ять про Тебе залишиться в наших серцях і молитвах!

Подала **Марія Ленчук**

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1958

Нова Окружна Рада

Недавно тому заповіли ми, що у Клівленді створилась Окружна Рада СВА. Цей великий центр начислює сім Відділів СВА — п'ять у Клівленді (14, 25, 30, 33 і 60), один у Акроні (7), а один і то недавно створений у Лорейні (69).

Як це сталося, чому воно було потрібне — спитається може дехто. Це ж нова організаційна клітина — отже нова управа, нові зїзди і засідання. Чи немає їх досить у Відділі?

Думка оснувати Окружні Ради посталала яких двадцять дів тому у великих наших центрах. Відділи в великих містах розкинуті, без тісного зв'язку із собою. Треба було їм об'єднатись. Часто потрібно було спільного їх виступу чи спільної акції. Наприклад протест проти розв'язання Союзу Українок у Львові вимагав дії всіх Відділів. Тоді то посталі перші Окружні Ради СВА.

Їх праця оправдалась. У великих центрах вони репрезентують перед громадською Америкою, дбають про участь Відділів в усіх громадських починах, влаштовують спільно одну чи дві імпрези в році. Можуть похвалитись різними акціями та новими починами.

Із ростом організації завдання Окружних Рад поширилось. Через віддаль Централю СВА не може вглянути в усі потреби Відділів. Також не може збагнути прикмет даного терену, наприклад чи є ще змога заснувати Відділ в околиці, чи є ще жіноцтво, яке треба притягнути до СВА. Деякий Відділ треба скріпити порадою, другий має інші клопоти. А в Окр. Раді є власне такий центр, що розгляне, порадить і допоможе. У складніших справах запитається Централі.

Окружна Рада стає поволі лучником між Централю й Відділами СВА. Недавні Окружні Зїзди виказали, що вона вже сповняє це завдання. Щораз більше промінює на свою околицю, щораз більше гуртує замітних одиниць. Окружні Ради подають не раз цінну ініціативу, що здійснюється потім у цілій організації. Як наприклад думка придбати 500 нових

членок на місце тих, що згинули герсійською смертю в Кінгрі.

Тому й менші наші центри творять Окружні Ради. У Клівленді вже довший час Відділи співпрацювали в різних починах, як маніфестація в честь 500 погибших, Свято Жінки-Героїні, а тепер для поставлення пам'ятника Лесі Українки в Городі Культури. Ця співпраця зблизила їх і скріпила охоту об'єднатись. Дня 1. грудня завершилися їх заходи і на терені СВА посталала шоста Окружна Рада.

Її очолює п-ні Катерина Мураль, відома з багатьох починів на терені Клівленду. Вона є містоголовою Гол. Управи і головою 30 Відділу, отже доволі гідна й заслужена в нашій організації діячка. Містоголовою вибрано п-ню Лідію Вовк, давню співробітницю організації, що послужила нам цінним матеріалом про час голоду на Україні. Секретаркою й орг. референткою стала п-ні Євгенія Дубас,

коли голова 33 Відділу, що вже багато заслуг має в розбудові СВА на терені Клівленду. Її заступницею є п-ні Марія Феначин, невтомна секретарка 30 Відділу, що часто реферує лочини Відділу у журналі. Фінансовою референткою вибрано п-ню Катерину Габрївську, що вже довгі роки чинна у 30 Відділі. Суспільною опікою має зайнятись п-ні Стефанія Шевчук, що вже провадила цю діяльність у 33 Відділі. Культурно-освітню референтку подасть 69 Відділ із Лорейну. До контр. комісії увійшли пп. Єлисавета Антонович, Павлина Галамай і Евфрозина Свідрик, заступниця А. Стецяк.

Оцей турт ідейних жінок і громадзянок дає запоруку, що Окружна Рада у Клівленді сповнить своє завдання. Вона стане центром організованого життя у своїй околиці, що кидкуватиме за працю Відділів та розгоргатиме напрямні Централі СВА.

В ім'я 500 погибших

Наш клич — приєднати членок на місце 500 погибших у Кінгрі, знов дав левен вислід. За 2. піврік 1957 подала нам підчислення **Окружна Рада у Дітроїті**. Прізвища ново-приєднаних членок подаємо нижче.

5 Від. СВА	—	5 нових членок
23 " "	—	0 нових членок
26 " "	—	2 нові членки
31 " "	—	3 нові членки
37 " "	—	7 нових членок
58 " "	—	4 нові членки
63 " "	—	12 нових членок

Разом **33** нові членки.

5 Відділ — пп. Олена Бойко, Марія Соколів, Параня Гумин, Анна Косар, Анастасія Підпелечук.

26 Відділ — пп. Марія Біланюк і Франя Манець.

31 Відділ — пп. Анна Мазурик, Марта Якубів, Василина Сослер.

37 Відділ — пп. Анна Строконь, Анна Стечисон, Мері Крафтон, Джені Борден, Агата Осадчук, Миртл Слабий, Елейна Керілюк.

58 Відділ — пп. Надія Честюх, Марія Градовська, Ореста Каравась, Ільна Шкрибало.

63 Відділ — пп. Н. Тарнавська, К. Кривуцька, Л. Маринюк, Н. Василькевич, Ю. Козак, С. Василюк, О. Кузів, К. Кучер, В. Гнатюк, Н. Петріна, М. Біланюк, Л. Воробкевич.

Успішні жінки

Френсис Хнайт, новий шеф паспортного бюро у Вашингтоні, в своїй праці спершу пішла війською проти опущеного вигляду самого бюро, чим виявила себе правдивою жінкою-господинею. Відчистивши і помалювавши офіс по модерному приспїшила також рутину праці. Давніше треба було шість тижнів ждати на заграничний паспорт, а тепер можете його мати за один, а не раз і скорше. Паспортіві упрощення прийняли також інші стейти із захопленням. Нью Йорк, Лос Анджелес, Нью Орлінс і Чикаго на черзі відчищення й помалювання.

(мбд)

Посмертна згадка

ДІТРОЙТ МИШ.

Дня 15. грудня відійшла у вічність членка 31 Відділу ім. княгині Ярославни **Анна Кравчик** у віці 62 літ. Полишила у смутку чоло-

віка, дітей і внуків. Родина й членки Відділу оплакували добру дружину, матір і свою посестру. На похоронах явилось багато членок і громадян. Над гробом виголосила віршом прощальну промову п-ні Феся Сіділо. Оцей підхід членок до своєї посестри зворушив присутніх, які подивлялися таке щире відношення Союзянок.

Спи, дорога Сестро вічним спокійним сном. Нехай свята землянка буде Тобі пером!

Анастасія Біловус, секр.

МІЖНАРОДНИЙ ЖІНОЧИЙ ДЕНЬ У ПАРИЖІ

... Дня 8. травня відбулась у Пюто біля Парижа велика маніфестація соціалістичних жінок. Від українського жіноцтва виступила з привітом п-ні Ніна Хмель. У своїй промові зясувала жакливі умовини, в яких живе й працює жінка України під тиском большевицької Москви.

ЗІ СВІТУ МОДИ

Черевички з гостими „носами“ вже здобули собі признання жіноцтва. Будуть дуже модні з весною.

З товариського життя СУА

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Свят-Вечір Окружної Ради

Вже третій рік Окр. Рада переводить на прохання Інтернаціонального Інституту показовий Свят-Вечір. Цього року гостина відбулась дня 30. грудня у Домі СУА. В залі зійшлись чужі гості у числі 29 осіб, управа Окр. Ради та хор 10 Відділу. Коли засіли при гарно накритих столах голова п-ні Анна Сивуляк відкрила Свят-Вечір. Привітала гостей, заповіла порядок гостини і передала ведення вечора п-ні Стефанії Вовчок. Потім о. Саган провів молитву й почали вносити страви. П-ні Вовчок пояснювала їх значення. На кінці вона прочитала короткий нарис про коляду, її походження та зміст. Жіночий хор під орудою п-ні Чумової відспівав кілька коляд, що знайшли признання у гостей.

Розпочалась частина запитів. Гості цікавились значенням наших звичаїв, розпитували про страви і т. д. Зацікавила їх також „звізда“, виконана в містечкій Студії, яка пишалась біля мініятурного „діда“ на покутті. Все це пояснювала гостям містоголова СУА п-ні Стефанія Пушкар, засягаючи широко в історію наших обрядів.

Останньою точкою була промова о. Сагана, редактора тижневика „Шлях“. Короткими, ядєрними словами вказав він на сучасну політичну ситуацію в Україні, що не дозволяє її мешканцям відсвяткувати Різдво Христове. Закликав присутніх по-своєму молитвою попрохати в Господа визволення для нашої Батьківщини.

Накінєць голова п-ні Сивуляк закрила свято й подякувала всім, що трудилися коло нього. При підготові Свят-Вечірніх страв працювали пп. С. Стрижак, Н. Лопатинська, К. Гардецька, Н. Кочерган, Н. Потучко, а при накритті й подаванні пп. Ірина Петрівська, Анна Мельник і Катерина Тимошук.

Учасниця

Появились жіночі пояски в виді крайки, зроблені з дуже делікатної шкіри. Їх завязують після впадоби.

ДО КОНКУРСУ ПАСОК

Торік удалось нам у Дітройті (26 Відділ) перевести цей конкурс. Які чудові паски спекли наші господині! Високі, рум'яні, а легкі, легкі! Пять із них вирізнено, як найкращі під оглядом вигляду й виконання. І справді — кожна з них репрезентувала околицю, з якої походила господиня. Так якби й сьогодні там була спечена!

Великодні Свята ще далеко. Але вже варто застановитись над цим конкурсом і в інших Відділах СУА. Гуртуємо членок із різних околиць України. А всюди пекли паску на свій лад. Як гарно було б побачити це обрядове печиво в усіх його відмінах!

ГОСТІ В ЦЕНТРАЛІ

З нагоди свого побуту у Філадельфії голова Виконного Органу Української Національної Ради Микола Лівичський відвідав Централю Союзу Українок Америки. Голова прибув у товаристві пп. Миколи Воскобійника і Павла Лимаренка. Через відсутність п-ні Олени Лотоцької приймала гостей містоголова СУА п-ні Стефанія Пушкар разом із членками управи пп. Кекилією Гардецькою і Лідією Бурачинською та головою 20 Відділу п-нею Михайлиною Чайковською.

В короткій розмові п. голова поділився своїми враженнями з подорожі та розказав про участь жінок-представниць в УНРаді, що заступають УНДС і УСП.

ЗДОБУЛА СТЕПЕНЬ АМЕРИКАНСЬКОЇ ВЧИТЕЛЬКИ

Преса принесла вістку про те, що п-ні Анна Самофал, яка покінчила держ. вчительську семінарію у Львові у 1936 р., осягнула у Вчительському Каледжі в Вилимантик, Конн., ступень бакалавра вчительського звання. Треба подивлятися завзяття п-ні Самофал, що є заміжжя і мати двоїх дітей.

Серед різнородних лякерів до нігтів знайшовся ще один кольор — золотий. Його можна накладати поверх іншого кольору. Звісно, еживається тільки на вечір.

Віра Ке.

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1958

Українка у вільному світі

Кільканадцять літ ділить нас уже від тієї хвилини, коли остання хвиля емігрантів покинула рідну землю. Доля розсіяла їх по різних країнах — в одних вони об'єдналися із давно поселеними, в других створили нові станиці. Цей момент спонукав жіноцтво — створити один об'єднувальний центр і тоді постала Світова Федерація Українських Жіночих Організацій.

Добігає вже десять літ цього етапу праці. Поневолення Батьківщини і свідомість певної місії гнала українок до дії. Двоподіл світу, здавалось, творив корисні передумовини для того. Але хід світової політики не створив доброго підложжя. І в висліді десять літ дало багато ініціативи, але й цінного досвіду, приніс багато успіху, але й зрозуміння труднощів.

Настав час перевірити це. Розглянути спромоги українок у вільному світі. Щоб виразніше бачити наш шлях та скріпити віру в своє призначення.

З тієї причини проголошено конгрес СФУЖО. У 1959 р., саме в 75-ліття нашого жіночого руху, зідуться представниці членів-організацій із різних країн. Місцем зїзду буде Нью Йорк, як найбільший центр нашого життя за океаном.

Вже розпочалась підготовка. Комісія СФУЖО запланувала ряд комісій, що опрацюють матеріял. Бо ж діяпазон праці жіночих організацій доволі широкий. Кожну галузь треба окремо розглянути й оцінити, в кожну треба би внести щось нового. Наприклад, культ.-освітня праця, що включає також і культурну пропаганду, ставить до організації щораз нові вимоги. А в кожній країні поселення вони будуть інші, хоч у засаді плян може бути той самий. Суспільна опі-

ка творить важливу ділянку праці жіночої організації, а для народу у мандрівці є необхідна. Але зустріч із новими течіями суспільної опіки в західному світі нас багато навчила. Чому не скористати з цього? Врешті поважним завданням є звязки. Наші жіночі організації увійшли тут і там у взаємини з чужинками, а сама Федерація вже взяла участь у кількох міжнародних конгресах. Чи не слід би витягнути висновки з цих взаємин та скоординувати їх? На чужині виростає перед нами ще одна ділянка, що в рідному краю не вимагала стільки сил, а саме — виховна. Матері хотіли б зберегти молоде покоління. Що зроблено дотепер і якими засобами користуватись у майбутньому?

Наші члени-організації на місцях зголошуються до співучасті. Містголови СФУЖО взяли на себе завдання кермувати підготовою. Бо ж треба у кожній країні розглянути осяги жіночої організації, розбивши її на поодинокі ділянки, простудіювати те, що зроблено, у чому лежать труднощі й проблеми, до чого треба змагати. З цим матеріялом приїдуть делегатки на конгрес і зясують тут своє становище.

Конгрес попередять Студійні Дні, себто кількадедна нарада комісій з делегатками. Студійні Дні підготують матеріял для конгресу, узгіднять становище делегаток і видвигнуть властиві тези конгресу.

Треба сподіватись, що кожна з членів-організацій схоче мати свою представницю на конгресі. Конгрес стане зїздом активних жіночих сил, що заважить у великій мірі на дальшому шляху українки у вільному світі.

ВИБОРИ СФУЖО

Номінаційна Комісія у складі пп. Олени Лотоцької, Олени Чехівської, Ірини Павликовської та др. Наталі Пазуняк працювала впродовж 1957 р. над виборами нової управи. Підготувавши листу кандидаток, вона почала широке листування з членами-організаціями на тему поодиноких кандидаток, осягнула їх згоду і перевела голосування. Узгіднена й передискутована листа знайшла (за одним тільки винятком) одностороннє одобрення членів-організацій.

Згідно з тим склад нової управи СФУЖО звучить, як слідує:

Голова СФУЖО — п-ні Олена Залізняк, Монреал, Канада. Містголови — пп. Олена Лотоцька, Філадельфія, Павлина Різник, Нью Йорк у ЗДА, Катерина Кравс, Оттава, Стефанія Савчук, Торонто, в Канаді, Ніна Коваленко, Париж, в Європі, Ольга Горачук, Курітіба, у Південній Америці, Ірина Пеленська, Сідней, в Австралії.

Секретарі — пп. др. Наталія Ішук-Пазуняк, заступниця др. Іванна Мірчук-Ратич, англ. мовна Анастасія Вокер.

Почесна секретарка — п-ні Марія Дима, Канада.

Референтки: Зв'язків — пп. Л. Бурачинська, заступниця Олена Прошок. Культ.-освітня — др. Софія Карпінська. Виховна — п-ні Татяна Горащенко. Фінансова — п-ні Ірина Павликовська. Касієр — п-ні Олена Чехівська. Суспільна опіка — пп. Амалия Рублева, заступниця Ольга Павловська. Організаційна — п-ні Марія Біляк. Статутова — п-ні Іванна Рожанковська. Жіноча праця — п-ні Олена Трофимовська. Студії підсоветського життя — п-ні Олександра Сулима. Преса й видавництво — п-ні К. Гардецька. Народне мистецтво — п-ні Стефанія Пушкар.

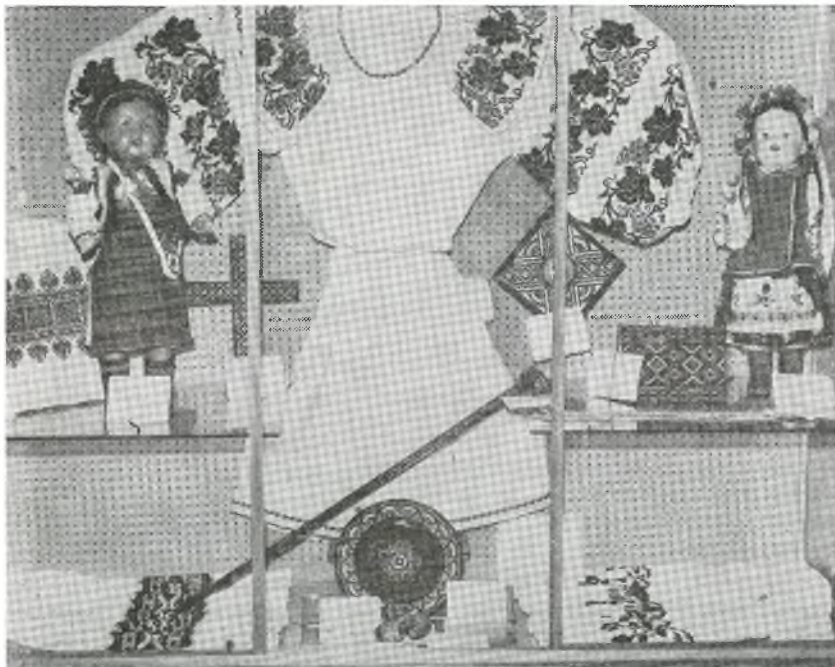
Члени управи: пп. Ніна Онацька й інж. Зінаїда Витязь.

Контр. Комісія: пп. Катерина

Із життя наших Централь

Збірка українського народного мистецтва у Великобританії

Старанням Управи Організації Українських Жінок у Великобританії зорганізовано постійну виставку нашого самодіяльного мистецтва — завязок майбутнього

Об'єднання Українських Жінок в Англії започаткувало збірку народного мистецтва. Вона знаходиться в Українському Домі в Манчестері.

The Association of Ukrainian Women in England has initiated a collection of folk art. It is located in the Ukrainian Home at Manchester.

національного музею, що знаходиться у шафах-габлотках у Лондоні і Манчестері, якої кращі взірці є можливість небагом примістити в одному з більших англійських музеїв.

Світлина представляє нашу габлотку в домі СУБ-у (Союзу Українців у Великобританії) в Манчестері, а список експонатів подає деталі.

Пелешок, Євгенія Ситник, Анастасія Хариш.

Президія СФУЖО знаходиться в Канаді, де діє голова і кілька членів Управи. Секретаріат СФУЖО міститься у Філадельфії, де діє Колегія СФУЖО під проводом місто голови п-ні О. Лотоцької. Тут працює канцелярія СФУЖО, яка веде листування і за вказівками Президії і Колегії виготовляє всі матеріали СФУЖО.

Експонати в Манчестері:

Рушник — дарунок Гуртка у Рочдейлі.

Краватка і відшиті взори — дарунок п-ні М. Лукяненко.

Лялька-полтавка і 4 лисанки — дарунок Гуртка ОУЖ у Манчестері.

УЖ у Ноттінгемі.

Подушка — дарунок Гуртка у Тотмордені.

Дві серветки — дарунок Гуртка ОУЖ у Болтоні.

Дві лисанки — дарунок Гуртка ОУЖ у Ковентрі.

Подушка — дарунок п-ні З. Голиш.

Дві різьблені скринки, різьблений ніж і ручка, дерев'яна ложка і вилка, лялька-гуцулка та 4 лисанки — дарунок Гол. Управи СУБ (Союзу Українців у Великобританії).

Любомира Голубович

СТУДІЙНІ ДНІ М.М.М.

У червні ц. р. відбудуться в Парижі Студійні Дні Світового Руху Матерей під гаслом „Мати, куди йдеш?“ Впродовж кількох днів розглядатимуть визначні фахівці — лікарі, виховники, соціологи — напрямні, за якими тепер прямує мати. Матеріал для цього дали різні країни й середовища.

Завдяки заходам СФУЖО передбачена окрема студійна група, що буде займатись проблемою матері-емігрантки. Канцелярія СФУЖО збирала й збирає далі цінні матеріали з тієї ділянки, які будуть предложені Студійним Дням.

КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЯ КОМІСІЯ СФУЖО

Недавно тому розіслано членам-організаціям обіжників народної творчості, що навітлює всі можливості праці у цій ділянці. До цього обіжника опрацювала п-ні др. Софія Карпінська анкетний листок, що дозволяє зібрати матеріал про народні обряди. При його помочі можемо зібрати відомості про вечір під Андрея, Різдво, Великдень, свято Купала, обжинки.

Культурно-освітні референтки, що дістануть цей анкетний листок, повинні зацікавитись цим почином. Уважне опитування людей з різних околиць допоможе нам зібрати багато цінного матеріалу й використати його для науки та при нашій роботі.

Збірник для дітей
„СРІБНА ЗІРКА“
Коштує 50 ц.
Замовляти в Централі СУА

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1958

UKRAINIAN WOMAN

OUR ENGLISH COLUMN

Forty Years of Struggle

In January the Ukrainians all over the Free World celebrated the 40th anniversary of the re-establishment of independence of their homeland. Twoscore years have rolled on since the effulgent day of January 22, 1918, when at the Sophia Square in Kiev the independence of Ukraine was proclaimed. Thousands of Ukrainian people then had welcomed wholeheartedly the free Ukrainian People's Republic.

Soviet Russia, following in Czars' footsteps, invaded Ukraine, in spite of the treaty it signed only a short time back. The Ukrainian Government and the people had resisted valiantly the stronger enemy for three years. Having finally overcome the Ukrainian People's Republic, red Moscow forced on it its Soviet bolshevik regime bearing the name of "Ukrainian Soviet Socialist Republic" which, however, has remained as such in name only while in fact it has been treated by red Kremlin as its colony.

The resistance against the enemy of humanity has kept on ever since in various ways. The strife has been growing at intervals more acute or at times it might have appeared rather quiescent, still that has merely been a smoldering rebellion.

In this lengthy struggle the Ukrainian women have played a conspicuous part. They had already participated in the proclamation of independence at Kiev, and thereupon there were 11 Ukrainian women in the first Ukrainian Parliament, while the Constitution of Ukraine recognized the general franchise for women. The downfall of Ukrainian independence shook deeply the Ukrainian womanhood and drew them into the ranks of freedom fighters who have never ceased

and never shall have stopped the resistance against the invader and oppressor, but will continue the struggle abreast of the men.

We have seen the Ukrainian women during the course of 40 long years in diverse situations. They have continued to work, as far as it was possible to work constructively under ruinous regime, in the fields that are the sphere of interest for the women everywhere. They have taken hold of sanitary service and of schools in Ukraine. They have been laying foundations for social care and taking over a large part of the cultural and educational tasks.

However, at the same time we have seen the Ukrainian women in the ranks of resisters against the bolshevik occupant. The Ukrainian women have fought taking active part in revolts until 1924. They served the cause of Ukrainian resistance as scouts, messengers, or leaders of detachments. They were active in underground struggles. They likewise were taking part in political trials of 1920's and 1930's. They had been among those sentenced to prison or execution. They have suffered in many concentration camps in Siberia, Kazakhstan and other remote places of torture.

The Ukrainians resisted also in a very determined manner the German Nazi occupation of Ukraine, and the Ukrainian women took a large part in that struggle. There were many hundreds of Ukrainian women in the Ukrainian Insurgent Army (UPA) who originally fought bravely against Hitlerites, and subsequently against their associates of 1939-41, the bolshevik occupants.

The desperate act of 500 Ukrainian women at Kingiri, Kazakhstan, who all died under the tanks sent against them by NKVD, is already well known.

It is known from the reports of many visitors that the Ukrainian women form the majority of political prisoners in bolshevik concentration camps.

It seems odd to read or hear of such deeds of women who normally would be interested in quite different activities, like in social care, upbringing of their children, education, arts, literature, or at least in household. For the woman's nature is more inclined to constructive work, to create and develop. Only exceptional figures among women have ever been noted as fighters and resisters who sacrificed their lives for the cause near their heart.

No doubt, the Ukrainian woman was not different from other women in civilized countries. But the Ukrainian people have endured the enslavement much too long to remain in bondage. And when it took up arms to break the chains, it shall not lay them down until it has won complete victory and joined the Free World as an independent nation. And only then the Ukrainian woman will return to her normal way of life.

The Ukrainian women are marking every year in February the memory of valiant Ukrainian women who gave their lives in the strife of their people for freedom. There have been among them many outstanding figures which are being mentioned in the history of Ukraine. These are the heroines of Ukraine that had striven to bring the dawn of liberty to their homeland. **L. B.**

OUR LIFE

**Edited by Editorial Board
Published by the Ukrainian
National Women's League
of America, Inc.
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
Phone MA 7-7945**

UNWLA Highlights

The Ukrainian communities throughout the Free World celebrated in January the 40th anniversary of reestablishment of independence of Ukraine. The commemoration of heroines of Ukraine is connected with this observance. In 40 years of persistent struggle for freedom of Ukraine the Ukrainian women have also suffered enormously. We are marking the deeds of heroines of Ukraine in February or March, paying homage to their memory.

* *

The Regional Councils of UNWLA are now busily engaged in counting up the new members they had gained during the last half year. Prior to the next convention, to be held in 1959, each of them ought to win 500 new members, in glorious memory of those 500 brave women who died under the tanks of NKVD at Kingiri, Kazakhstan.

Please, communicate as soon as feasible, the result of this campaign in your Branch as well as in your Regional Council.

* *

Did your Branch hold the annual meeting yet? Pay heed that a Vice-President of UNWLA or President of a Regional Council be invited to attend your meeting.

* * *

On the English pages of OUR LIFE we are presenting brief items which relate its Ukrainian contents. We shall welcome your opinion on this matter. You may suggest what you may wish to read in these pages.

UNWLA BRANCH TAKES PART IN FESTIVAL AT GARY

Mrs. Rose Sydoryk, Chairman, Branch 22, Ukrainian National Women's League of America, in Chicago, Ill., has received the following letter from International Institute at Gary, Indiana:

I find it difficult to find words to express our appreciation to you for the magnificent exhibit which you brought to Gary for the November 2 and 3 Festival of the nationality groups of Gary.

The exhibit was outstanding and presented Ukrainian culture at its very best. I am sure that the crowds which gathered around your booth attested to the interest and appreciation of all who attended the Festival.

The demonstration of Easter Egg dyeing by Miss Vera Strawniak was also one of the high points of the Festival. I happened to pass by and saw Mr. John Mohamed, teacher of art in the Michigan City schools, sitting be-

side the demonstrator, busy practicing on an egg of his own. He is of Arab descent and I thought where but in the United States could such a thing happen.

Please convey our gratitude to the membership of Branch 22 of the Ukrainian National Women's League which sponsored the Ukrainian exhibit and to all who assisted you. I also enclose a copy of this letter for Miss Strawniak and for the national office of your organization.

Cordially yours,

Elizabeth N. Wilson
Executive Secretary

A NEW COLLECTION OF FOLK ART

The Alliance of Ukrainian Women of England has determined to create, through the efforts of its members, a collection of articles of Ukrainian arts. The action has already begun. The branches of the Alliance have sent

many items. The association bought two showcases, one of which is in the Ukrainian Home at London and the other at Manchester.

The collection comprises embroidery, wood carvings, dolls and Easter eggs. Among the embroidered items are doilies, sofa cushions, table cloths, and generally articles of domestic use. There are likewise men's and women's shirts for folk costumes, as well as parts of such costumes. All the embroideries were done by the members of the Alliance who are ardently endeavoring to build up the collection.

The Easter eggs are of singular value. These are artistically designed ritual specimens fashioned by the same members.

Thanks to the efforts of the Alliance the collection will be continually enlarged. After it is completed i.e. after it will contain the items from all fields of Ukrainian folk art, it will be donated to one of the museums of England.

NEW EXECUTIVE COMMITTEE OF WFUWO

A new Executive Committee of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations (WFUWO) has recently been elected.

The member organizations are scattered throughout ten countries of the Free World. Thus their representatives were unable to meet in one place for election, but they selected a committee on nominating the candidates, whereupon they elected the Executive Committee by way of correspondence.

The following candidates were elected: Mrs. Olena Zaliznyak, President; Mrs. Helen Lototsky and Mrs. Pauline Riznyk, Vice-President in United States; Mrs. Stephanie Savchuk and Catherine Crouse, Vice-Presidents in Canada; Mrs. Nina Kovalenko, Vice-President in Europe; Mrs. Olga Horachuk, Vice-President in South America; Mrs. Irene Pelenka, Vice-President in Australia.

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1958

THE MMM CONGRESS

Mother, where are you bound?

In June 1958, the World Movement of Mothers will hold an important international conference in Paris to mark its 10th anniversary.

In this fast moving world, mother, where are you bound? Such will be the theme for this conference, which will be held a few days before the World Family Congress, also to take place in Paris.

The provisional program of the conference includes following topics:

Mothers in relation with the major trends of modern civilization, Techniques and Maternity, Evolution of family structure, Economic and Social Transformations and Mother's Life, Mother in international life.

The Secretariat of MMM prepared a questionnaire in order to gather information on the subjects. The MMM member organizations have collected replies from many mothers, physicians, social workers and jurists.

The World Federation of Ukrainian Women's Organizations which is affiliated with MMM, is preparing the material about the mother in emigration.

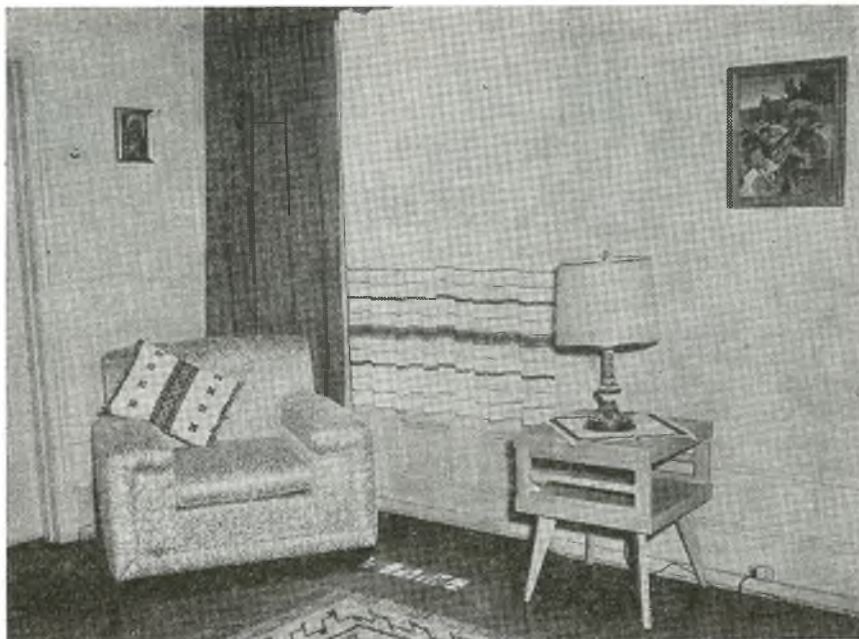
A UKRAINIAN GRADUATES FROM UNESCO COLLEGE

UNESCO is maintaining a seminary of social service at Crefal, Mexico, for the countries of South America. It is turning out teachers and social workers after 18 months of schooling.

Miss Nadya Shulhan, a Ukrainian from Prudentopolis, Parana, Brazil, recently completed her studies in the seminary. She was born in Brazil and graduated from a normal school, specializing in home economics. She was selected, along with 6 others most able candidates, for special studies in the UNESCO seminary. There, too, she completed her studies with best result.

Miss Shulhan is well known in Ukrainian community in Brazil. At present she is a teacher at Prudentopolis and is the head of the St. Olga Institute for Ukrainian girls.

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1958

In a Ukrainian home there are many articles of folk art. Curtains, cushions and serviettes are adorned with embroidery

UKRAINIAN DISHES

RAW POTATO PANCAKES (Serves 8-10)

- 6 large potatoes
- 2 eggs, beaten separately
- 1 T. flour
- 1 small onion (grated)
- $\frac{1}{8}$ tsp. salt
- $\frac{1}{8}$ tsp. pepper
- Fat for frying

Peel and grate potatoes and place in sieve over a bowl to drip. When dry, add starch to water which has dripped from potatoes and combine with well beaten egg yolks, grated potatoes, onion, and seasonings. Fold in stiffly beaten egg whites.

Place small portions of mixture into hot fat and brown well on both sides until potatoes are done.

These may be served with sour cream.

VEGETABLE SOUP (Serves 6)

- 6 cups water
- $\frac{1}{2}$ lb. soup bone
- 2 cups mixed, cubed raw vegetables (carrots, peas, tomatoes, celery, onions, string beans, etc.)

- $\frac{1}{4}$ lb. wide noodles, broken into pieces
- $\frac{1}{2}$ cup sour cream
- 1 T. flour

- Salt to taste
- 1 tsp. chopped parsley
- $\frac{1}{2}$ tsp. dill, fresh or dried*

Simmer bone in the water for 1 hour.

Add the cubed, raw vegetables and boil for 30 minutes.

Blend flour and sour cream and add to soup and bring to a boil.

Season to taste.

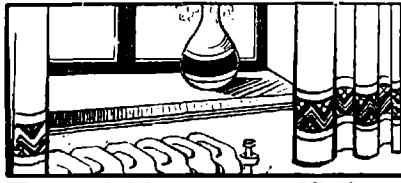
Just before serving add dill and parsley.

FOR PRESS FUND

Our Life Phila., Pa.

Enclosed please find check for \$5.00 from Chapter 37 as a contribution to the Press Fund for the year 1957. The following people contributed this amount at one of our gatherings of Chapter 37. Mrs. J. Borden \$1.00, Mrs. E. Brazina \$1.00, Mrs. Rose Zylch \$2.00, Mrs. Wm. Volker \$1.00.

Anastasia Volker

У НАШІЙ ХАТІ

Ще про дієту

Втратити на вазі не так легко. Жінки, яким слід держатися певної рутини відносно їжі, часто ломлять різні само-обіцянки та постанови.

Чому? На мою думку дуже часто причиною є просто голод. Жінка ломить дієту, бо вона таки голодна! Незалежно від причини цього голоду, він є проблемою у спіху нашої дієти та стоїть на перешкоді в досягненні бажаної ваги.

Якщо будемо їсти так, як наш голод нам диктує, будемо споживати більше калорій, ніж наш організм потребує то в висліді будемо перебувати на вазі. Як заспокоїти цей голод? Деякі лікарі записують таблетки, що мають на меті притупити голод та виповнити шлунок „пустими калоріями“. Цього роду медикацію вживається лиш хвилино, щоб прорвати хибну привычку надмірної їжі. Та ці ліки, сьогодні такі популярні, мають деякі хибні. Дуже часто вони спричинюють неприємне биття серця, стан нервової напруги, болі голови, безсонність, алергічні реакції у формі висипок на шкірі та інше. При цьому вони діють лиш хвилино, а часом зовсім ні.

На мою думку — найкращий лік на цей голод — це їжа. Та вона мусить визначатись двома прикметами — малою кількістю калорій і добрим смаком.

Цим вимогам відповідає яблуко. У ньому є дещо вітамінів, мінералів, що потрібні організмові, багато матеріялу, що виповнює шлунок та заспокоює голод. Яблуко має в собі також овочевий цукор, дуже вказаний складник для тих, що їх надмірний голод спричинений низьким рівнем цукру у крові. Чому ж не включити яблука у нашу щоденну дієту?

Подаю на зразок одноденну дієту (1.000 калорій денно), що допоможе вам втратити 10 фунтів впродовж трьох тижнів.

СТРАВОПИС ОДНОГО ДНЯ

На снідання:

Зварене яйце
Яблучна підлива (Apple sauce)
Присмажений хліб (товст)
½ склянки пісного молока
Склянка кави або чаю без молока й цукру.

На полуденок (ланч):

Нагрітка (канакка) з тонко зрізаного хліба з сиром або худим мясом, зелена салата, муштарда,
Сире яблуко, порізане на скибки з цитриновим соком
Склянка худого молока або ½ склянки повного
Кава або чай

Вечеря:

Помідорова юшка (чиста)
3½ унцій худого мяса або риби
2 роди городини (до вибору

шпинат, морква, каляфіори, буряки, салера, шпараги)

Печене яблуко

Склянка худого або ½ склянки повного молока

Кава або чай

Як бачимо — у стравописі дуже обмежений хліб і зовсім немає солодоців. Щоб впровадити різноманітність, можна змінювати рід мяса і городини, можна включити у снідання кашу замість хліба. Але пам'ятати про те, що мучні страви й солодоці є головною перешкодою для втрати ваги.

Ще одна мала заввага: малокальорійна їжа не дає почуття виповненого шлунка під час та безпосередньо по їжі. Але пів години пізніш наш голод зовсім заспокоєний. Отже, старайтеся вставати від стола, коли ви ще дещо голодні.

д-р Надія Сороковська

ФУКСІЯ

Враз із пеларгоніями, петуніями та бегоніями є фуксії найбільше популярною рослиною перед нашими вікнами та на балконах. Фуксія любить легку гіню та засібно у порошокнячку землю. На дещо затіненсму вікні ростуть фуксії краще ніж на сонці. Ця рослина любить лиш ранне і вечірне сонце.

Старі фуксії вибираємо зі землі восени і перезимовуємо в холоднім, але вільнім від морозу місці. Зимом підливаємо їх мало, однак не сміють зовсім висохнути. В лютому-березні притинаємо їх сильно, витрясаємо землю з коріння і садимо їх у вазонки з поживною землею. Тепер вони мусять мати ясне, але не надто тепле місце. Неззисаючим відмінам фуксій притинаємо верхи, щоб розросталися. Ззисаючі відміни фуксій ростуть без притинання і творять довгі гони.

Маємо кільканадцять добрих відмін, котрі цвітуть від червня до жовтня.

Розмножувати фуксію можна самому. В грудні обрізуємо стару фуксію на 4 інчі від землі. Тоді вона випустить нові гони і їх уживаємо в лютому-березні як садженців. Закорінюються легко під склянкою. Висаджені у вазонки цвітуть ще цього самого літа.

Часто бачимо тут посаджені фуксії в тіні кущів і дерев. Цвітуть там ціле літо, щойно восени викопується їх до переховання.

Роман Коцик

Веселий Струмок

Збірочка віршиків і оповідань

Упорядкувала: Марія Юркевич

Ціна 50¢

Замовлення в Централі СУА

Українська ВИШИВКА

ВИШИВАНА СЕРВЕТКА

Наш столик у вітальні вимагає кілька подовгуватих серветок, що їх можна б змінювати. Подаємо знову зразок такої вишивки з гуцульським мотивом.

Матеріал: панам а або полотно. Розмір: як треба.

Край викінчений рубцем із мережкою „прутиком“ Великі мотиви вміщені в чотирьох рогах, а получені між собою малими „відскачками“

СЕРВЕТКИ

виконує

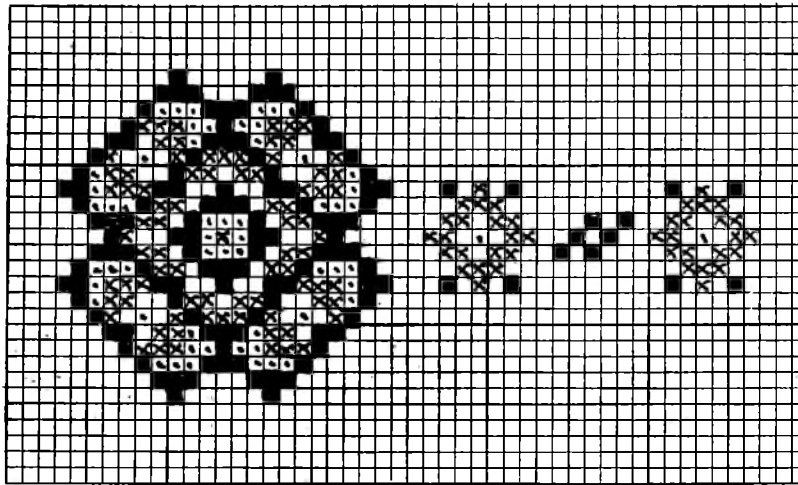
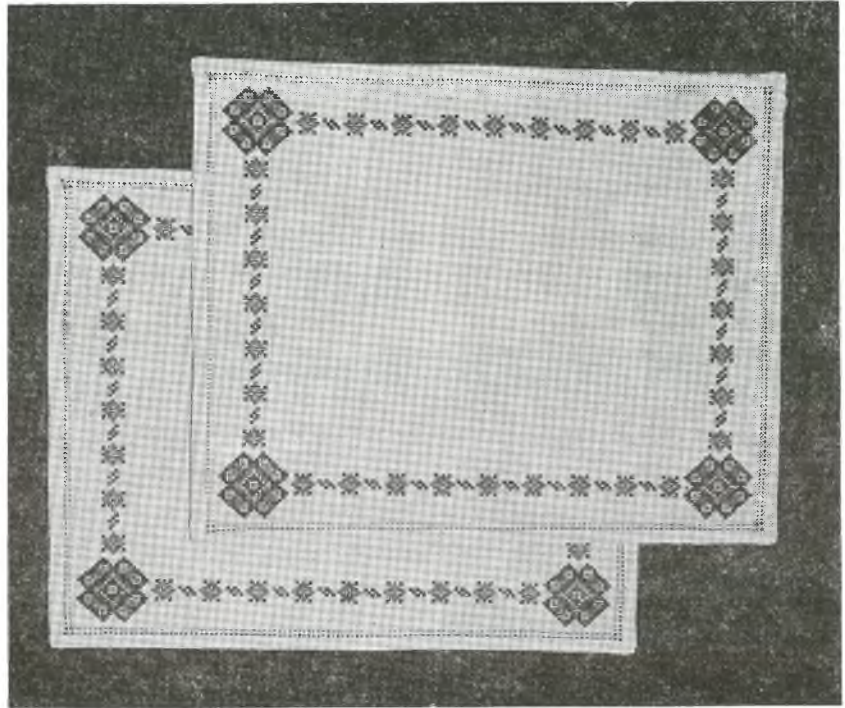
Кооп. „Базар“ у Філадельфії

Квадратова, розм. 11½x11½

інча \$3.50

Подовгувата, розм. 22x12” \$5.95

При висилці треба дочислити порто.

Гуцульський взір

Хрестиковий взір у трьох цветах, вишитий нитками DMC. Чорна \blacklozenge , червона хх хх ч. 321, жовта ч. 742.

Серветки і настільники

в різній величині виконує

Кооп. „Базар“ у Філадельфії

822-823 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.

Квітові декорації

на

ВЕСІЛЛЯ

й

БЕНКЕТИ

переводить

Крамниця Квітів

І. Рожанковської

45 E. 7th Street

NEW YORK 3, N. Y.

Tel. SP 7-1079

Добірні нагрінки (канапки)

Потрібно:

- 2 довгі італійські булки
- 1 горнятко масла
- 1 мала кістка сметанкового сира
- ½ ф. шинки
- 2 вуджені риби (пиклінги)
- 4 яйця
- ½ склянки майонезу
- 1 ложка сметани
- 1 ложочка муштарди
- 1 цитрина

Обтерти булки теркою зі шкірки і покроїти на тонкі, рівні скибки. Вимішати добре масло з сиром і помастити їх тонко. Окремо приготувати трояку масу. Мазити кожен грінку одною масою і накласти 3—4 на себе. Потім перевернути по половині або й на чвертки. Висока нагрінка виглядає привабливо, бо маси є різного кольору. В нагрінку треба застромити зубочистку, щоб її легше було взяти.

Маси приладжуємо, як слідує:

а) Шинку змолоти на машинці, вимішати з ложочкою масла і муштарди.

б) Обібрати зі шкірки й остей рибу, розтерти зі сметаною і додати соку з цитрини,

в) Зварити твердо яйце, посікти й вимішати з майонезом.

Січені біфштики

Потрібно:

- 1 ф. худого мяса
- 1 ложка масла
- 1 цибуля
- 1 ложка тертої булки

Добре мясо (як на битки) докладно вижильувати, щоб не лишилось плівск і товщу. Перепустити двічі через машинку, додати ложку зм'яної води і добре вимісити рукою або дерев'яною ложкою. Виробляти круглі біфштики, посолити, легко посипати тертою булкою або пшеничними крупками (грисіком). Смажити на розпаленому маслі. Окремо всмажити тонко покращану цибулю на золотий кольор. Подаючи біфштики на

стід, покласти на кожен трохи цибулі.

Салатка з помаранчі до мяса

Потрібно:

- 3 помаранчі (одна на особу)
- 1 цибуля
- олива
- паприка

Обібрати помаранчі, покроїти в тонкі кружальця, вижильвати зернятка. Цибулю покроїти теж у тонкі кружальця. Перекладати верстами у плоскій скляній посудині, посипати дуже легко пекучою паприкою і приправити оливою.

Ця салатка дуже тікантна і годиться до шинки й кожного іншого м'яса.

Румовий торт

Потрібно на коржі:

- 1 горнятко цукру
- 8 унцій мелених волоських орхів
- 12 жовтків
- 10 білків

На начинку:

- 1 горнятко масла
- 1 горнятко цукру-мучки
- 8 унцій чеколяди
- 4 жовтка
- 1 чарка доброго руму

Приготувавши тортівницю, вимазати її маслом і посипати мукою. Втерти жовтка з цукром на пухку масу, додати мелені орхи і сполучити разом. Білка вбити на тугий шум, вимішати легко й коротко. Влити до тортівниці і пекти з середньою огрітій печі на 300°. По спеченні відділити ножем краї торта від тортівниці, вижильвати торт, а коли цілковито прохолоне, перерізати гострим ножем і переложити начинкою.

Начинка: Чеколяду втерти на терці, або огріти на парі (в посудині, що стоїть на киплячій воді). Масло втерти з цукром-мучкою на пухку масу. Додати тертої або огрітої чеколяди і далі втирати. Додавати по одному жовтку і потрохи доброго, міцного руму. Переложити масою торт і покрити нею верх і боки торта. Боки торта посипати січеними орхами.

Подала п-ні **Лукія Бобеляк**

Компот із яблук і помаранч

Потрібно:

- 4 яблука
- 4 помаранчі
- цукру до смаку
- чарку руму або лікеру мараскіно

Обібрати яблука і зварити цілі у воді коротко, щоб були м'які, але не переварились. Помаранчі почистити зі шкірки і вижильвати старанно кістки, інакше компот буде гіркий. Покроїти помаранчі і зварені яблука на скибки і перекладати у склятирці на переміну яблука й помаранчі, пересипуючи потрохи цукром. Подляти все чаркою руму або лікеру мараскіно і лишити на дві години.

ГОСПОДАРСЬКИЙ ПОРАДНИК

Завважаю, що часто не подаєтьє, як довго слід пекти печиво. Тепер, коли наші печі регулюємо степенями, можна це легко окреслити. А це дуже допомогло б господарям, що випробовують нові приписи.

Передплата з Філадельфії

Звичайно стараємось подати час печення і тільки в деяких приписах його немає. Однак часом зможете набути досвіду, при кожному печенні, щоб із зверхнього вигляду та інших позначок вгадати, чи воно вже готове.

Звичайно треба перед печенням „вигріти“ піч, себто запалити газ чи електрику п'яз години наперед, щоб витворилась відповідна температура. Тоді вже вдержуєтьє її згідно з вказівками припису на відповідній висоті. Коли так поступаєтьє з печенням, печиво печеться рівномірно.

Чи тісто вже спечене, лізнаєтьє по кольорі (рум'яне) і краях. Край печива повинен легко відставати від посудини. Деякі господині наслухують, наблизивши вухо до тіста. Коли в ньому шипить, тоді воно ще печеться, а коли шипіть втихає, це знак, що печення вже закінчилось.

ГАЗОВА КУХНЯ

Газові кухні виробляють тепер у ширині 22 до 58 цалів (інчів). Нові моделі мають багато улпшень, що дбають про вигоду в варенні й печенні.

Загальною тенденцією нових газових кухонь є використання всього простору для кукування, а не для перехову посуду, як було давніше. Тому тепер часто зустрічаємо дві духовки (рури), одну більшу, другу меншу. Кожна з кухонь засоблена спідньою засувкою „бройлером“ на печення мяса.

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1958

Як водиться?

Лист Союзяки мене застановив. Працюю в Відділі і знаю, як та бідна голова мусить нераз латати всі кінці на імпрезі. В останній хвилині треба нераз і залю замести, бо ніхто не догадається цього зробити. Де ж тут вона може випльнувати й усіх гостей?

Те саме подумала я, коли прочитала статтю „Роля господині“. Добре Вам писати, що господиня повинна сидіти з гостями при столі. Це можливо хіба в заможних домах, що мають домашню службу. Адже ж страва мусить бути свіжа й гаряча, а часто і в останній хвилині зварена. Хто її виложити на полумиски і видасть на стіл? Не завжди Вам сусідка допоможе. Зрештою гостини відбуваються часто під час свят, а тоді сусіди теж святкують і не можна того від них вимагати.

Тому не можна критикувати, не знаючи обставин. Це правда, що наша кухня славиться у світі, як одна з найкращих, а на Базарі в Парижі про наші торти всі говорили. Але це все тому, що наша господиня любить і знає своє діло. Не робить цього якбудь, щоб було скоро, а з увагою, за стародавніми правилами. Та при цьому не може вітати гостей і сидіти при столі, принаймні на початку гостини.

Досвідчена

Радіємо дуже Вашим дописом, що допомагає нам насвітлити справу ще з одного боку. Це правда, що як і в товариствах, так і в родині дуже трудно жінці-господині зорганізувати так працю, щоб вона могла сповнити всі завдання. Але вона повинна змагати до того. При добрій волі й зрозумінні справжньої гостинності вона напевне до того дійде.

Ми вже згадували про те, що живемо в інших умовах, як було колись. Щораз частіше бачимо в наших домах буфетові прийняття на місце давніх, при столі. Це дає змогу приготувати всі страви наперед, виложити їх на столі (окремо стоїть накриття) і гості обслуговують себе самі, набираючи що кому до вподоби. Хтось із домашніх дбає про напитки, а госпо-

диня розливає чай або каву. Коли в Україні вона теж при чайному столі, де стояв самовар, частувала гостей. І в західному світі бачите часто господиню при столі з елегантним чайним приладдям.

Гостиня „за столом“, що складається з гарячих страв, вимагає більше її опіки. Тоді не обійдеться без помочі в кухні, що викладала б страви на полумиски і вносила б їх до кімнати. Кажете, що

трудно знайти таку поміч? Адже ж американські родини теж лиш зрідка користуються домашньою службою. Але для прийняття вдома притягають платну силу. Гостиня й напитки коштують і ми не жаліємо цього, щоб прийняти у себе гостей. Не треба жаліти також видатку, що надає гостині відповідної зовнішньої форми. А ця вимагає присутності й провідної ролі господині.

До Вашої завваги про функцію голови товариства ще повернемося. Це окрема тема і варто було б обговорити її в наших Відділах.
Тітка Христина

Модні дрібнички

Елегантна жінка дбає не тільки про сукні і верхнє вбрання. Вона пам'ятає про дрібнички, що так прикрашають її появу. Оці без-

цями й відстаючими, декоративними „кшишенями“. Для стрункої постаті, звисно. Виріз її доволі глибокий і це дозволяє вживати її також у літі.

Зимою виріз прикриваємо. В день послужить нам широкий комір із білої тіки, що його накладаємо вільно, пришпилюючи тільки з обох боків маленькими аграфками, щоб не сувався. Коли хочемо вийти в тій сукні на гостину чи до театру, відіймаємо комір і пришпилюємо шаль із легкого, білого шифону, що збігається до переду. Велика квітка викинчує виріз.

І вже маємо дві окремі сукні!

Зірка

ПЛЯМИ НА НАЙЛОНІ

Фабрики найлону та й інших модних тканин випустили poradnik, як позбутись плям із цих делікатних матеріалів. Ось кілька вказівок:

1. Плями з вина треба натерти крохмалем, а потім змити розпушеним алькоголем. Помастити гліцеринною і лишити на пів години. Вкінці випрати у теплій воді з милом.

2. Плями з кави, чаю, муштарди зійдуть, коли опрацювати їх другим способом (гліцерина, а потім вода).

3. Плями з молока треба змочити теплою водою і покропити пепсином. Добре втиснути його у тканину. За годину випрати в теплій воді з милом.

численні комірчики, квіти, шарфи й пояски, що такі чепурні й милі...

Вони не тільки викінчують сукню. Але й допомагають змінити її. Нераз завдяки їм сукня набирає зовсім іншого вигляду. Із пополунової переминюється у вечірню, із бюрової в візитову. А це так приємно! Котра жінка не любить виглядати все по-новому?

Така переміна діється й на рисунку. Засаднича — це чорна, гладка сукня із короткими рукав-

Як Лесь собі порадив?

У сусідстві Леся був малий песик Попі. Що то був за песик! — Правдивий „Спаніель-Кокер“ Сам брунатного кольору, з білою зіркою на чолі, кучерявий, клаповухий, ніжки грубенькі, мов у того слоника. А такий був вайлуватий, незграбний! Хоч бери зараз на руки і тішся ним і пести його; такий любий, милий той маленький Попі. Лесь часто грався з ним і дуже його любив.

І от, одного дня трапилася прикра пригода. Падав рясний дощ, надворі було зимно. Лесь якраз вернувся зі школи. В хаті не було нікого. Він пішов до кухні щось перекусити. З кухні виходили двері на подвір'я, а звідси на вузьку, перехідну вуличку, між домами.

Стоїть Лесь у вікні, їсть і дивиться в бік вулички, але мало що бачить, бо там високий паркан. Нараз почув звідтіля пронизливий крик, свист, вигуки.

Ого! подумав. — Це певно ці малі збиточники знов щось лихе затіяли. Може знов збили скло у ліхтарні, як минулого тижня. — І мерщій вибіг на подвір'я. Заглядає крізь шпару. І що ж бачить!

Отож, недалеко, під муром, зібганий, змерзлий, мокрий дрижить цілим тілом малий песик Попі. Увесь обризканий болотом, мало що очей видно. А малі вуличники (їх було може шість, або й більше) обступили песика, дражнять його й обкидують його огризками з яблук і грушок, лушпинням із бананів, які вони якраз їли, і мають ще їх повні кишені. Притім кричать мов дикуни. Бідне, безпомічне песятко то бреше тоненьким голоском: гав-гав! дзяв-дав! то скавулить, немов плаче, проситься:

— Не бийте мене! Не мучте, ради Бога! Що я вам винен?

А що більше Попі проситься й плаче, то більше вони наступають, дошкулюють і сміються.

Дивлячись на все це, Лесь взяла страшенна злість і він затиснув кулаки. Серце йому стиснулося зі жалю.

Вибіг би відігнати їх, та він сам один, а їх так багато. Обкидають ще й його камінням, а від песика не відступлять. А тут, на біду, нема нікого старшого, щоб прикликати до помочі.

Ех, якби я був трохи більший!... — зітхнув. — Але ж я можу зробити себе більшим! — подумав, бо пригадав собі, як то він грав у вертепі старшого пастиря і як він перебраний виглядав на великого. — От, і знайшлася рада!

Миттю скочив до пивниці. Між старими речами знайшов дідусеву куртку, одягнувся, комір звів догори, підперезався ременем, на голові взяв старий дірявий капелюх, що насунувся йому аж на вуха, а в руки грубу дідусеву палицю. Глянув у дзеркало. Добре! — Ну, але личке не дідусеве! Десь добув кусок темної крейдки, намазався нею і личко відразу зробилося старе. Трохи згорбився, як дідусь.

— Ну, не пізнають мене! — подумав. — Уже й так темніє і дощ падає.

Мерщій вибіг на задне подвір'я. Відчинив двері і гримнув ними раз і другий, але ще не показувався.

Вуличники глянули здивовано в сторону дверей, вмовкли і на хвилинку перестали мучити песика. А тоді Лесь як не закричить грубим голосом, як не вибігне до них із піднесеною догори палицею. На вид такого страшидла вони забули язика в роті, збентежилися. А Лесь репетує, кричить, так ніби то має ще якихсь товаришів:

— Гей, хлопці, за мною! Наступ на тих гультіпаків, розбишак, гультайв! Гурра, гурра!

А вони заметушилися. Що це? Хто це? Дідусь, не дідусь? Старенький якийсь, бо згорблений. Ну, і з палицею! І в ноги! Якстій

втікли з поля бою, дали драпа. До того ще стовпилися у вузькій вуличці, падали в болото, дощ їх періщив, а Лесь наступав їм на п'яти й репетував:

— Ох, ви вуличники, дармоїди, мучителі невинних тварин! Дам я вам бобу! Ви ще мене попам'ятаєте! Битиму! Битиму! Не подарую!

Ну, і що думаєте? І вдалася штука! Так він гнався за ними аж на третю вулицю. А вони втікали, не оглядаючись. Вкінці і Лесь змучився і дощ його змочив. Та й вернувся додому, до Попі.

О, як утішився бідний песик! Як ластився, як лизав Лесеві руки! А Лесь узяв його відразу за пазуху під стару куртку, обігрівав своїм теплом, відхував, обсушив, розтер змерзлі лапки, і вушка, і зимний носик.

Тоді загрів молочка, накришив хлібця і нагодував Попі. Приніс кошик, вистелив якимись п'ятками, положив песика спати і накрив старою курткою.

За деякий час вернулися батьки Леся, а потім прийшла сусідка й стала питати:

Чи не бачив хто з вас мого песика, Попі? Коли я було випустила його на хвилинку на вуличку, несподівано задзвонив у мене телефон. Я мерщій мусіла вийти з хати у важливій справі. В поспіху я забула про песика. Там я пробула досить довго, а за цей час песик пропав. Можє вже його нема на світі, може де підбіг під яке авто!...

І вже мало не розплакалася з жалю за ним.

На це Лесь, нічого не кажучи, здимає стару куртку з кошика, а там звинений у клубочок солодко спить малий Попі. Можете уявити собі, як дуже втішилася сусідка! А коли Лесь розказав цілу нинішню пригороду, вона сердечно дякувала Лесеві за вирятування Попі з рук тих вуличників. А батьки

тішилися, що їхній син так мудро собі порадив і що він має таке добре серце. Від часу тої пригоди Попі ще більше привязався до Леся. Тепер часто можна бачити Леся з песиком на проході.

Олена Цегельська

НОВИЙ РІК

„Хлопець я собі маленький,
Бо недавно ще вродивсь,
Та вважайте ви на теє, —
Вашим паном опинивсь!

Що кому я схочу дати
Теє й буде за мій час;
Та про те вам невідомо,
Що готую я для вас!...

Я вродився в мороз, у холод,
В завірюху: — та дарма!
Перед холодом, морозом,
У мене страху нема!

Хай лихий Морозко тисне, —
То для мене не біда!
Розійдусь, розворушуся, —
Кров у мене молода!

І подамсь по Україні,
По дібровах, по степах,
Заирну й в віконця людські, —
Що там діється в хатах?

Там товаришів знайду я,
Молоденьких, як і я, —
Їм найкраще усміхнуся,
Їм порадонька моя:

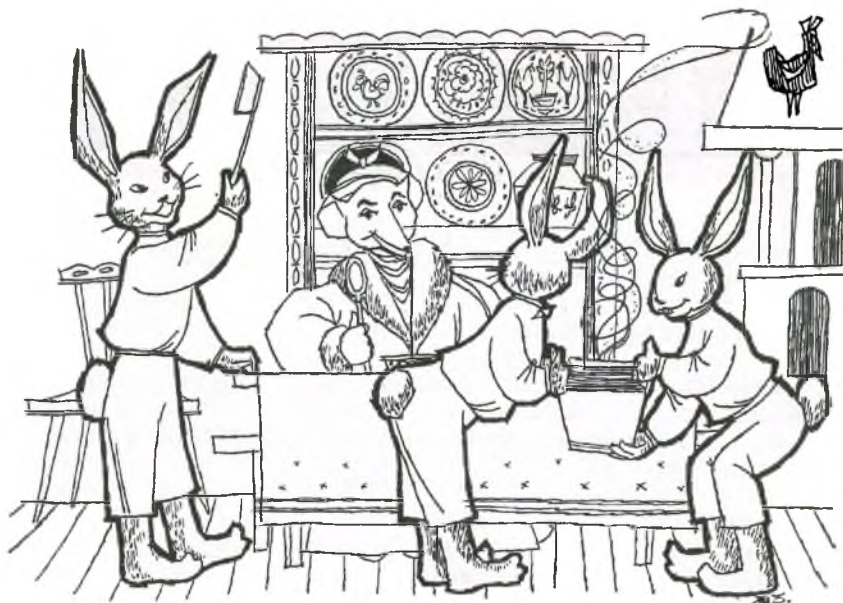
Тата, маму хто не слухав, —
Вже того не буде знов,
Ні, не буде більше сварки, —
Буде згода та любов!

Хто не дуже добре вчився...
Можна й тут пораду дати!
Бо хіба велика штука —
Краще вчитися почати?

Трохи більше напосістись,
Більше праці докладати,
І — хто ззаду zostався,
На переді може стати!

Хто не жалував найменших,
То скажу я: — „Гей, дивись!
Неподоба слабших кривдить,
Гей, козаче, схаменись!“

Хто цурався свого слова,
По-українськи не читав,
Рідну мову свого краю
Як чужинець занедбав, —

Їли-їли, наїдались, ще й лисичку частували

ЯК ЗАЙЧИКИ БОРЩ ВАРИЛИ

Взимку мерзнуть пальчики,
Снігом все покрито.
Захотіли зайчики
Борщику зварити.

Мали моркву і капусту,
Цибулину й бурячки,
Все для борщику дістали,
А варити в чім, — не мали...

Взимку мерзнуть пальчики,
Снігом все покрито...
Як же бідним зайчикам
Борщику зварити?

Довго думали-гадали,
Не журились, — міркували
І рішили куцохвості
До лисички бігти в гості.

Бо лисичка дуже хитра,
Не боялась снігу й вітру,
На базар в село ходила,
Горщика собі купила.

О, того напну я добре!
То велика біда!
Бо книжок у нас багато,
Є й „Сторінка Молода“.

А тепер — здорові будьте,
Друзі всі, по мові тій!
Я низенько уклоняюсь —
Вам, громаді молодій!“

Олена Пчілка

Поскакали зайчики
Полям аж за річку
І прибігли зайчики
В хатку до лисички.

— Добрий день, лисичко,
Любая сестричко!
Є до тебе справа:
Будь така ласкава

І позич нам горщика
Наварити борщику,
Борщику гарячого.
Ми ж тобі віддячимося:

Подаруємо капустку
Свіжу, ніби з літа,
На базарі купим хустку
У червоних квітах. —

І погодилась лисичка...
Зайчики раденькі
Натопили добре пічку
І гуртом, швиденько,

У новому горщику
Наварили борщику.
Їли-їли, наїдались,
Ще й лисичку частували.

І нагрілись пальчики,
Стали тепло знову.
Поскакали зайчики
Весело в діброву.

Діма

Свято Державности пройшло цього року під знаком 40-ліття. Всюди врочисто обєдналась українська громада у ці роковини. Численно піддержало їх і українське зорганізоване жіноцтво. Усіх бо скріпила пам'ять про цю велику хвилину.

* * *

Свято Жінки-Героїні пов'язуємо цього року з 40-літтям нашої Державности. Сорок літ наше жіноцтво бере участь у боротьбі за Державу. Численні осяги й жертви позначили цей шлях. Пригадаймо його в урочистому поклоні!

* * *

Свята Жінки-Героїні переведуть усі Окружні Ради, згуртувавши для того Відділи С.У.А. Гол. Управа розіслала матеріял для доповіді й інсценізації. Жіночі хори при Відділах С.У.А. вивчають повстанські пісні і гимн С.У.А.

* * *

Ще переводяться річні збори. На них треба запросити найближчу містоголову Гол. Управи або Голову Окр. Ради. Вирівняти фінансові зобов'язання до Централі, а щойно тоді ухвалювати пожертви на різні цілі.

* * *

Окружні Ради й Відділи підраховують кількість новоприєднаних членок за другий піврік 1957. У цьому числі подаємо вислід із Окр. Ради у Дітройті. Чекаємо дальших звітів. У I півроці Окр. Рада Нью Йорку здобула перше місце. Котра буде в цьому півроці?

* * *

Лютий — це час м'ясиць. Відділи С.У.А. стараються перевести в тому часі якусь товариську імпрезу. Це гарна нагода для зустрічі громади і товариського контакту з нею. А також джерело доходу для організації.

* * *

На сходинах треба пригадувати членкам обов'язок передплатити „Наше Життя“. Багато членок ще не виконало цього. Тим позбавляють себе ще одного зв'язку з організацією та корисних відомостей у щоденному житті.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА

від 20. грудня 1957 до 26. січня 1958 р.

Річна вкладка

й Організаційний фонд:

Від. 13 Честер	20.—	5.00
22 Шикаго	20.00	—
23 Дітройт	20.00	5.00
32 Ст. Луїс	20.00	5.00

Фонд Централі:

Від. 13 Честер	32.00
19 Амстердам	18.00
22 Шикаго	85.00
23 Дітройт	50.00
24 Елизабет	87.00
32 Ст. Луїс	18.00
64 Нью Йорк	73.00

Вкладка до СФУЖО:

Від. 13 Честер	4.80
22 Шикаго	12.75
23 Дітройт	7.50
24 Елизабет	13.05
32 Ст. Луїс	2.70
Нью Йорк	11.00

Фонд Резервовий:

Від. 13 Честер	10.00
19 Амстердам	10.00
32 Ст. Луїс	10.00

Фонд Конвенційний:

Від. 13 Честер	5.00
22 Шикаго	5.00
32 Ст. Луїс	5.00

На Дім С.У.А.:

Від. 23 Дітройт	25.00
62 Сан Франціско	5.00

На „Фонд 500“:

Від. 13 Честер	50.00
28 Ньюарк, збірка п. О. Назар	8.00

Фонд „Мати й Дитина“:

Від. 11 Тренгон	20.00
Амстердам	33.00
33 Клівленд	50.00
47 Рочестер	31.00
64 Нью Йорк	65.00
66 Нью Гейвеп	44.00
„ 70 Пассейк	15.00
Др. Софія Парфанович, Дітр.	5.00
А. Ковальчук, Грейт Медовс	5.00
Марія Стефанів, Натлей	5.00
Марія Ленчук, Елмгерст	2.00
Софія Сімянецька, Ньюарк	2.00
Анна Чорній, Балтимор	2.00
Антоніна Чопек, Милвилл	2.00
А. Івах, Виллистон	1.00

Пресовий Фонд Н. Ж.:

Від. 16 Міннеаполіс	32.20
22 Шикаго	5.00
23 Дітройт	25.00
26 Гемтремк (з 25-літн. ювілею)	25.00
26 Гемтремк (збірка на прощальнім вечорі п. Анни Стецько, 1-шої голови)	30.00
31 Дітройт	5.00
37 Дітройт (збірка)	5.00
„ 64 Нью Йорк	25.00

Родина Лятишевських, Нью Йорк, в пам'ять їх матері Антоніни, упок. в листопаді 1957 р.	25.00
Ольга Фіголь, Едмонтон	11.00
Пелагія Малиновська, Філад.	5.00
Марія Пашук, Філадельфія	5.00
Євгенія Задорожна, Філад.	2.00
Олена Карп'як-Бенцаль, Міннеаполіс	2.00
Анна Качмарчик, Філадельфія	2.00
П. Підстригач, Бруклін	2.00
Іванна Шелевич, Шикаго	2.00
Оксана Шелевич-Фиш, Англія	2.00
Марія Т. Баранська, Нейтрона Гайтс	2.00
Анна Чорній, Балтимор	2.00
Кароліна Микитин, Вунсакет	2.00
Осіпа Ракоча, Філадельфія	2.00
Йоанна Котовська, Пайн Біч	2.00
Катерина Пак, Філадельфія	2.00
Тетяна Горащенко, Філад.	2.00
Лідія Пирожинська, Бруклін	2.00
Євгенія Шпирка, Ньюарк	2.00
Ольга Падик, Торонто	1.00
З. Поглід, Клівленд	1.00
Ольга Женецька, Йонкерс	1.00
Дарія Ратич, Філадельфія	1.00
Ол. Горбачевська, Йонгставн	1.00

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Нарада Окр. Ради

Дня 23. листопада відбулись перші сходи Окр. Ради по Зізді. Голова п-ні Марія Крамарчук відкрила їх і зreferувала підсумки Зізду. Касовий звіт з обороту Окр. Ради за останній рік подала касієрка п-ні Єва Герула. Окр. Рада мала 231.82 дол. приходу, а 205.18 дол. розходу. Голова подякувала всім, що взяли участь у Зізді, а зокрема членкам, що працювали в кухні та уможливили спільне прохарчування делегаток.

Слідував вибір управи. Як відомо, на Зізді вибрано голову п-ню Марію Крамарчук, пресову референтку п-ню Мирославу Приймак і делегаток від кожного Відділу. Тепер треба було розподілити інші функції. І так вибрано містоголовою п-ню Марію Веселу (6), секретаркою п-ню Марію Холєвчук (47), скарбничкою п-ню Єву Герулу (6). Референтками стали — п-ні др. Євгена Єржківська (57) — культ.-освітня, п-ні Анастасія Кравс (68) — організаційна, п-ні Ольга Бачинська (68) — виховна. Членами управи стали пп. Ірина Остапюк (47), Ірина Томич (57). Представниць із 49 Відділу в Бофало ще немає. До контрольної комісії увійшли голови Відділів — пп. Анна Мельник (6), Анна Капітан (47), Марія Когутяк (57) і Анастасія Кравс (68).

Щоб зладити плян праці на май-

Ольга Бараник, Велслей	1.00
Марія Кордуба, Клівленд	1.00
Анаст. Королишин, Дітройт	1.00
Текля Бучко, Лондон, Онт.	1.00
Анна Білик, Монреал	1.00
Ірина Чучман, Дірборн	1.00
Марія Сидорко, Бруклін	1.00
Анна Шулька, Балтімор	1.00
А. Стебельська, Майнерсвил	1.00
Зеновія Білас, Коговс	1.00
Аделя Савка, Гемтремк	1.00
Марія Васьків, Бронкс	1.00
Анна Іванів, Торонто	1.00

З подякою,

А. Кульчицька, фін. секр.

Анна Сивуляк, касієр.

бутне, голова прочитала ухвали Окр. Зізду. Головну вагу поклала на приєднання нових членок, щоб сповнити постанову СУА в ім'я 500 погибших. Відділи почали акцію дуже успішно, відвідуючи по домах українських жінок та запрошуюючи їх до участі в організації. Коли деякі Відділи не можуть того виконувати, то могли б автом підвозити тих, що його не мають, а хотіли б обійти всіх українок у Рочестері.

Рівнож повідомила про те, що Централь надіслала Окр. Раді свої видання і прохала Відділи взяти їх до розпродажі.

На кінці забрала слово містоголова Гол. Управи п-ні Софія Онуфрик. З причини важкого особистого горя не могла брати участі в Зізді. Але стверджує тепер, що Окр. Рада в третьому році існування працює щораз краще і дає запоруку дальшого розвитку.

Мирослава Приймак, прес. реф.

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Основні збори Окружної Ради

Дня 1. грудня зібрались у Нар. Домі представниці Відділів, щоб застановитись над заснуванням Окружної Ради. Збори відкрила містоголова Гол. Управи п-ні Катерина Мураль. Привітала 17 представниць сьоми Відділів та прохала вибрати президію зборів. Предсідницею вибрано п-ню Лідію Вовк, а секретаркою п-ню Марію Величко.

Слідувала промова п-ні Мураль, якою вона навітлила значення й потребу Окружної Ради. Прочитала проект статуту Окр. Ради, що його надіслала Централь. П-ні Євгенія Дубас відчитала правильник, висунений Окр. Радою у Дітройті. Делегатки прийняли в цілості проект статуту з Централі та висказались за заснуванням Окр. Ради в Клівленді й окрузі. Ухвалили зложити по 5 дол. від Відділу на перші видатки Окр. Ради. Подали теж, скільки членок мають їхні Відділи. І так 7 Відділ в Акроні — 30, 14 Відділ — 25, 25 Відділ — 23, 30 Відділ — 53, 33 Відділ — 72, 60 Відділ — 30, всі в Клівленді, а 69 Відділ у Лорейні — 20 (новозаснований).

До управи Окр. Ради увійшли пп. Катерина Мураль, голова, Лідія Вовк, містоголова, Євгенія Дубас, секретарка й організаційна референтка, Марія Федачин, заступниця, Катерина Габрівська, фін. реф., Стефанія Шевчук, сусп. опіка. До контр. комісії увійшли пп. Єлисавета Антонович, Павліна Галамай і Евфрозина Свідрик, а п-ні Анна Стецяк, заступниця.

Делегатки привітали нову управу оплесками. Збори закрила п-ні Вовк, яка подякувала делегаткам за участь і прохала широко працювати для добра справи. Пригадала також тих усіх, що залишились по тій стороні океану і старших наших учених, що все своє життя посвятили для науки, а тепер опинились без засобів до життя. Накінець п-ні Мураль прохала теж про матеріальну піддержку для пам'ятника Лесі Українки в Городі Культури.

Марія Величко, секр.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Поминальне свято 5 Відділу

Щороку 5 Відділ влаштовує свято, у честь свого членства. Дня 16. листопада відправлено Богослуження за здоров'я членок, а потім панахиду за померлих. Потім відбулось спільне снідання, де зібрано 17 дол. на прес. фонд Н. Ж.

Павліна Будзол

МІННЕАПОЛІС, МІНН.

Щедрівка 16 Відділу

Щедрівка між нами трохи призабута, тому рік-річно закінчуємо нею Різдвяний сезон. У неділю 12. січня при гарній погоді зібралась горстка членок, щоб підтримати рідну традицію та допомогти хоч у невеликій мірі нашим залишенням у Німеччині. Українські хати вітали нас широко, а їх мешканців зворушували наші старі, забуті щедрівки. Сердечна дяка їм за жертву для потребуючих! Защедровано для залишенців на листу ЗУАД Комітету 66.50 дол., а на пресовий фонд „Нашого Життя“ 32.50 дол. Разом 99.00 дол. Щире спасибі також усім членкам, що не шкодували часу на цю шляхетну ціль!

Коляду на „Наше Життя“ зложили — по 2 дол. пп.: В. Крамарук, О. Гомброзяк, І. Траник, А. Мінкович, М. Мандибур, О. Карпняк, О. Карпняк-Бенцаль, О. Смулка, К. Гуцал; по 1 дол. пп.: Ст. Крамарчук, І. Колодницька, Н. Вдовичин, Н. Вокіряк, М. Фейда, О. Колісниченко, О. Ромоновська, Н. Машталір, Я. Давидович, П. Кміт, К. Сольчаник, В. Гринишин, О. Свеніцька, М. Ковальчук; по 50 ц.: В. Єрмоленко. В. Г.

МАЯМІ, ФЛА.

Річні збори 17 Відділу

Стара українська приповідка каже, що жінка тримає три вугли у хаті, а чоловік тільки один. Так і в соняшній Маямі маленька група українських жінок уперто старається не відставати від своїх посестер на півночі.

Відділ ім. Олени Теліги в Маямі на своїх річних зборах у жовтні м. р. підсумував свою роботу і вирішив, що управа Відділу під головуванням п-ні Подубинської працювала щиро й активно і тому ухвалив залишити її в цілому складі, лиш вибрати нову містоголову, бо п-ні Анна Дорош через недугу не могла продовжувати своїх обов'язків. До нової управи 17 Відділу увійшли: п-ні Олімпія Подубинська, голова, п-ні Євгенія Остапюк, містоголова, п-ні Марія Венгльовська, рекорд. секретарка, п-ні Марія Ждан, фін. секретарка, п-ні Ангеліна Рій, касієрка, п-ні Єва Бойчук, орг. референтка, п-ні Софія Поль, суспільна опіка. До Контр. комісії увійшли пп. Катерина Микигга, Марія Грабар і Анна Білоус.

На річних зборах ново-вибрана голова п-ні Подубинська пропонує план праці. Відділ поклав натиск на культурно-освітню і національно-виховну працю. Намічено такі імпрези: Андріївські вечорниці, Свято Державности, Баль у День Валентина, Шевченківське свято, День Жінки-Героїні, День Матері.

Місячні збори Відділу ухвалено переводити кожної останньої неділі.

Перл Зер, предсідниця зборів
Єва Бойчук, секретарка

ДІТРОЙТ, МИШ.

Коляда 23 Відділу

Дня 19. січня на річних зборах Відділу членки зложили коляду, яку поділено на Дім СУА і „Наше Життя“. Зложили по 2 дол. пп.: М. Ясіньська, Ю. Млиновська, А. Генеровська, А. Дембіцька, В. Гарди, С. Попик. По 1 дол. пп.: А. Королишин, А. Крук, М. Черіба, М. Василюшин, А. Навроцька, А. Животко, А. Шеремета, Т. Новак, А. Мецєренко, К. Кішук, М. Честух, В. Козачок, А. Попович, А. Сирило, М. Дунаєвська, Е. Ухнят, К. Рагушняк, М. Слупецька, К. Німчук, А. Лишак, А. Медвідь, К. Кміціньська, М. Форись, М. Войтович, А. Римець, М. Денисюк, Ю. Горбова, А. Свігар. Український Народний Дім при вул. Мартін зложив 10 дол. Разом 50 дол.

Від імени 23 Відділу складаємо щиро подяку всім членкам Відділу, а окремо дякуємо сердечно управі Народного Дому. Гроші ми призначили по чоловіві на Дім СУА і Наше Життя.

Марія Ясіньська, голова,
Анна Назаркевич, секр.

ДІТРОЙТ-ГЕМТРЕМК, МИШ.

25-літній Ювілей 26. Відділу СУА

Неділя, дня 8. грудня 1957 року довго лишиться в пам'яті членок 26. Відділу СУА ім. Ольги Басараб. Це день 25-літнього Ювілею Відділу. Свято почалося о год. 12-ій полудня Службою Божою зі спільним Св. Причастям, по якій відправлено Панахиду за спокій душ померших членок.

З Церкви іду до парохіяльної школи, де о 3-тій годині має відбутися ювілейний концерт та бенкет. Не маю точно визначених обов'язків, мимо того поспішаю, може гроба буде в останній моменті в дечім допомогти. Але членки зі всім так добре справляються, що користаю з того і розглядаюся по залі. При касі сидять зже пп. М. Васько і Ю. Прибила. Від них я дістала членську відзнаку — срібний листок. Велику салию аудиторії парохіяльної школи заповняють чотири довгі ряди дбайливо прибраних столів, що ждуть чотириста гостей. Біля кожного накрыття блистять сріблом обкладинки ювілейна програмка, в якій короткий начерк історії Відділу. Напроти входу головний стіл манить зеленню

барвінкових гірлянд та китицями троянд. Посередині стола високий пишний коровай — діло рук п-ні М. Годованець, як інформує мене п-ні К. Кобаса, що відповідає за накрыття столів і подавання страв.

Є запрошені і зголосили своє прибуття гості з управи міста Дітройту і Гемтремку, як рівнож із наших установ. На жаль президент Міської Ради м. Дітройту, основниця нашого Відділу, п. Маруся Бек, перестуджена, не прибуде. Гостей витати і делегатам вказувати їхні місця будуть пп. А. Стецько, К. Кардаш, А. Ганиш та С. Заплітна. Господинею Свята є п-ні К. Хомяк.

Сходжу вниз до кухні. Тут рух і метушня. Двадцять, а може більше осіб зайнятих краєнням печива та приладжуванням салаток до м'ясища. Праця іде справно. На мить я здивована. Сьогодні п-ні Кульчицька, голова комітету підприємств, святочно слягнена. Чому вона як звичайно не в білому фартушку? Скоро нагадую собі причину, — вона членка-основниця. Її заступають пп. К. Сива і М. Бортник.

Чуємо звуки фортепіану. Усвідомляю собі, що це п-ні Решетилевич ам. державним гимном починає концертну програму. Хто в кухні міг оставити свою роботу, незаметно входить на салию, щоб бути на відкритті і відзначенні членок-основниць.

Бачимо на сцені ряд ліонірок. Четверть століття не проминуло для них без сліду, а все ж вони бадьорі. Перша голова Відділу п-ні Анна Стецько виступила наперед і, вітаючи достойних гостей, коротко згадала як то 25 років тому 26 членок загірних словами Марусі Бек завязало наш Відділ. Опісля господиня свята п-ні Хомяк присвятила піоніркам кілька теплих слів і почала відчитувати з першого протоколу дальші імена членок-основниць — пп. Юлія Кульчицька, Катерина Кардаш, Катерина Шавіньська, Марія Джумага-Бушард, Текля Голенда, Розалія Цебринська, Анастасія Демян, — вони підходили, щоб із рук теперішньої голови Відділу п-ні Марії Бережанської дістати заслужену китичку квітів. Удекоровані відходили повні гордої достоїнности. З сали викликано ще тих членок-основниць, що з бігом літ відійшли

з нашого Відділу а саме: пп. Катерина Яремчук, Софія Голуб, Юлія Чайківська, Юлія Когут, Павлина Будзол.

На салі помітне зворушення. Відчувається важливість хвилини, наче подих історії. Обернулась за нами дрібно записана картка, а перед нами створена чиста книга. Що в ній запишемо?

Потім доня нашої членки Христя Камінська продеклямувала вірш Катерини Хомяк „В 25-ту річницю 26-му Відділові Союзу Українок“. Загальнолюблена союзнянками п. Леся Рихлівська-Войтович (сопран) співала „Де Дніпро наш котить хвилі“ М. Вербицького, „Як би мені черевички“ М. Сениці, і „Тропак“ Д. Гонковського. Черговою точкою була промова нашої членки д-р Софії Парфанович — „На наших стійках“ — в якій наświetлила вклад жіночої праці у всяких ділянках життя. Потім скрилкове сольо Сонатіна Оп. 137 ч. І. Ф. Шуберта, Сарабанда К. Ворма і Ноктюрн Оп. 9 ч. П. Ф. Шопена п-ні Рут Якимів було мило прослухане. Фортепіянову партію всіх музичних точок виконала членка нашого Відділу піяністка проф. Ірина Решетилевич. Теспер мала п-ні Анна Ганиш здати звіт діяльності, але що завітали до нас достойні гості з Сарселю (Франція) проф. д-р В. Кубійович і д-р Атанас Фіголь і спішилися, ми скоротили нашу програму, щоб послухати їх і перейшли до сліду-ючої точки, відомого квартету бандуристів під управою П. Потапенка, що виконав ряд пісень та коломийок. Концерткову програму закінчили Пластунки прекрасним виконанням танків „Чар квітів“, натхненного укладу Йоанни Драгінди — (пластунки Хр. Семанюківна і Мир. Савчуківна) — та збірним народним танком „Дівочий гопак“ у виконанні 10-го Курія станиці Дітройт, закріпивши у присутніх радісний бадьорий настрій на цілий час бенкету. Молодші наші членки і доростаючі доні почали розносити страви. Наш парох о. декан д-р Степан Кнапп провів молитву, почалася вечеря.

Бенкетову програму відкрила п-ні Хомяк, представивши визначних гостей з Франції. Вони у своїх промовах підчеркнули велике значення Укр. Енциклопедії для нау-

ки взагалі, а під теперішню пору, коли Совети видали свою з фальшивими інформаціями про Україну, зокрема. З черги промовляв о. декан д-р Ст. Кнапп. Дав призначення Відділові за його працю. Предсідниця Радних м. Гемтремк п-ні Юлія Рукс вручила резолюцію Ради м. Гемтремк і бажала щоб її представили по-українськи, бо нашу мову розуміє. Від нашої Централі зложила привіт містоголова п-ні Павлина Будзол. Від Федерації Українців стейгу Мишиген п. проф. Гайда і даток 10 дол., а від Метрополітального Відділу УККА п. Мойсюк, складаючи даток 10 дол. Окружну Раду СУА заступала голова п-ні О. Омецінська. Від 5 Відд. СУА зложила привіт і даток 10 дол. п-ні К. Сосновська, від 23 Відділу СУА п-ні М. Ясінська і 10 дол. від 31 Відд. СУА п-ні Ф. Сіділо і 5 дол., від 37 Відд. СУА п-ні М. Кирилук і 5 дол. від 58 Відд. СУА п-ні Ріско, донька п. М. Ясінської і 10 дол., від 63 Відд. СУА п-ні Н. Галяженко і 10 дол. Від Сестрицтва Неп. Зачаття промовляла п-ні М. Будор склавши даток 10 дол., від Зол. Хреста ч. 34 п-ні Ю. Чайківська і зложила 5 дол. Від Гетьманської Жіночої Сотні зложила привіт п-ні Н. Біловус і 5 дол., від Нар. Союзу ім. М. Пашкевича Відд. 94 п. Л. Борисевич і 10 дол., від Жін. Т-ва „Просвіта“ п. Скворон, від Укр. нац. хору „Думка“ п-ні Надя Атаманець, а від Пластової Станиці п-на Зірка Мілянчик. Крім того надійшли писемні привіти, які будуть відчитані на окремих сходах.

В кінцевім слові п-ні М. Березанська щиро подякувала виконавцям програми, жертводавцям та усім достойним гостям що так численно звеличали наше велике свято, яке закінчено відспіванням національного гимну.

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Річні збори 33 Відділу

Дня 8. грудня зішлись членки у Пластовому Домі. Збори відкрила голова п-ні М. Ставнича і подала порядок нарад, який схвалено. До президії зборів вибрано п-ню Марію Грушкевич головою, а п-ню Євгенію Дубас секретаркою. Рівночасно вибрано комісію-матку у складі — пп. Марія Олексин,

Марія Мельник і Ольга Городиська.

Почались звіти управи. Секретарка п-ні Іванна Скопляк подала кількість нарад управи (12), в тому 5 ширших сходи. Далше звітувала реф. суспільної опіки п-ні Стефанія Городиська. Відділ має під своєю опікою садок Мюнхен-місто, куди висилає місячно 33 дол. Окрім того на ялинку і писанку вислано 100 дол. Розвинено теж акцію на Фонд Пятсот. В тій цілі Відділ при допомозі інж. Козбура видав картки, які вже частинно розпродано, а ті, що залишилися, будуть розпродуватись на слідуєчому святі. Продано теж на Фонд Пятсот серветку, що її пожертвувала п-ні Янів. Виховна реф. п-ні Ольга Городиська подала у своєму звіті, що Відділ продавить далше в суботу від 10—1 год. садок. Є записаних 30 дітей, а приходить 26—28. Управа придбала 5 малих столиків і 20 стільців, але треба це побільшити, бо дітей прибуває. Садок ведуть дві виховниці пп. Леся Ковальська і Козбур. Створено батьківський комітет, який дуже допомагає і облегшує вих. референтці працю. У звітах культ.-освітньої референтки п-ні Данилевич і організаційної п-ні Дубас подано, що Відділ влаштував впродовж ділового року Свято Жінки-Героїні, Свято Матері, Чайний Вечір для дітей із садку та їх батьків. Прибуло до Відділу 5 нових членок, придбано 3 передплатниці Н. Ж. Також у засновання нового 69 Відділу у Лорейні та Окр. Ради у Клівленді Відділ вложив багату старань. Скарбничка п-ні Тарнавська подала, що в діловому році було 1.960,19 дол. приходу, а 1.618 дол. розходу.

По звітах голова контр. комісії п-ні Олексин ствердила, що книги Відділу є в найкращому порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії. Збори це прийняли оплесками. Під час нарад комісії-матки розпочалась на залі дискусія над пляном праці. П-ні Ставнича відчитала письмо від Злучених Організацій у справі збірки національного податку, а п-ні Скопляк пригадала потребу допомагати також старшим, заслуженим жінкам. П-ні Грушкевич поставила домагання, щоб ширші сходи

членства мали цікаву програму, тоді будуть притягати членок. П-ні Вовк пригадала батькам садкових дітей, що вони повинні більше причинятись до розвитку корисної установи.

Врешті комісія-матка подала листу управи, узгоджену з кандидатками, так що вибір перейшов без затримки. До нової управи увійшли: П-ні Михайлина Ставнича, голова, п-ні Марія Грушкевич, місто голова, п-ні Іванна Скопляк, секретарка, п-ні Юлія Тарнавська, скарбничка. Референтки — п-ні Марія Мельник, культ.-освітня, п-ні Євгенія Дубас, організаційна, п-ні Ольга Городиська, виховна, п-ні Стефанія Городиська, суспільна опіка, п-ні Павлина Василина, господарська, пп. Ярослав Данилевич, Анна Стецяк і Стефанія Шевчук — членки управи. До контр. комісії увійшли пп. Марія Олексин, Марія Явин і Наталія Олійник.

На внесення п-ні Ставничої присутні погодились признати 20 дол., як пожертву Відділу на прес. фонд „Н. Ж.“

Марія Грушкевич
Євгенія Дубас

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Річні збори 42 Відділу

Дня 1. грудня зійшлись численно членки Відділу в Домі СУА. Збори відкрила голова п-ні Марія Пашук молитвою. По відчитанні протоколу забрала слово почесна голова п-ні Анна Бойко і подякувала членкам Відділу та управі за побажання та дарунок із нагоди ювілею її 50-ліття. Далше вибрано її до президії для переведення річних зборів. Потім звітували голова та уряднички Відділу за ціло-річну працю. П-ні Марія Демяник ствердила іменем контр. комісії, що книги Відділу є в найкращому порядку. Поставила внесок на уділення абсолюторії й подяку голові, фінансовій секретарці та касієрці за їх жертвенну працю. Збори прийняли цей звіт оплесками. Пані Бойко поставила внесок, щоб пілу управу Відділу залишити на слідуючий рік. Збори ухвалили це одностайно і з малими змінами управа залишилась на своїх місцях. До нової управи увійшли: п-ні Марія Пашук, голова, п-ні Ан-

на Мицишин, місто голова, п-ні Євгенія Задорожна, рек. секретарка, п-ні Анна Качмарчик, заступниця, п-ні Пелагія Малиновська, касієрка. Пп. Параска Марич і Софія Миць — доглядачки хворих, пп. Анна Марич і К. Гардецька — делегатки до Окр. Ради. До контр. комісії увійшли пп. Марія Демяник, Параска Марич і Софія Василенко.

Товариською гутіркою і перекускою закінчились річні збори.

Присутня

Свят-Вечір 42 Відділу

Як щороку, так і цього зійшлись численно членки у Домі СУА та засіли при гарно накритих столах. Свято відкрила голова Відділу п-ні Марія Пашук, а о. парох Липин провів молитву. Далше пані Пашук згадала померших членок Відділу і разом усі помолились за них. Провід вечора перебрала почесна голова Відділу п-ні Анна Бойко. Вона висказала свою радість із чергової зустрічі членок та надію, що організація буде рости й розвиватись. Попрохала до слова голову Централі п-ню Олену Лотоцьку, яка підтвердила цю думку. Організація не дає членкам старітись, бо вони в гурті добре себе почувують. З черги прочитала п-ні К. Гардецька доповідь про значення й походження наших колядок, яку присутні уважно вислухали.

Промовляли ще на запрошення „товстмастра“ пп. Л. Бурачинська, М. Бабяк, Дурановська, І. Волянська, М. Пак, М. Демяник, А. Мицишин і Е. Задорожна. Найбільше враження залишила промова п-ні Бабяк, яка розказала про звичай свого села. Накінці п-ні Бойко пригадала заслуги тих, що приготувляли таку смачну вечерю й подякувала їм. Закликом до дальшої праці й зрозуміння закрила свято.

Присутня

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Звіт із праці

У звітовому році 1956-57 відбулось 12 засідань управи і 9 ширших сходин членок. На засіданнях та ширших сходах прочитувано обіжники Централі та Вісті з Централі, що друкуються в журналі.

У тому часі Відділ перевів такі імпрези: Осінній бал, дитячу забаву, Великодній Базар і День Матері. Окрім того взяв активну участь у 1000-літті Хрищення кн. Ольги, яке очолювала українська парохія та в Дні Жінки-Вязня, що його влаштувала Окружна Рада. З імпрез Відділу найбільш успішним був Великодній Базар, що притягнув представниць американських організацій. Відділ опікується дитячим садком у Куфштайні, де вплачує 30 дол. місячно та й обдаровує дітей на ялинку й пісанку.

Через свою культ.-освітню референтку Відділ є в контакті з місцевим музеєм. При Відділі існує жіночий хор під управою п-ні Ірини Костинюк, що виступає лиш у потребах СУА.

„Наше Життя“ передплатили майже всі членки Відділу (69), а окрім того через Відділ переслано передплату на журнал для 10 осіб.

Не розпродано дотепер ще всіх видань СУА, що нам їх надіслали. Але це є найближчим завданням на майбутне.

Фінансовий звіт Відділу за звітний час виказує 2,403.47 дол. приходу і 2,326.44 дол. розходу. Поміж пожертвами Відділу перше місце займає фонд „Мати й Дитина“ сумою 432 дол. Далше слідує пожертва на Фонд Пятсот у сумі 344.46 дол., на Дім СУА 35 дол., на прес. фонд Н. Ж. 46.50 дол., на церкву й Сестрицтво 60 дол.

Анна Капітан, голова
Олена Харамбура, секр.

ЛОС АНДЖЕЛЕС, КАЛ.

Основні збори 55 Відділу

Ініціативний гурт жінок, що створився у нашій місцевості, заходився коло створення Відділу СУА. Допомогло нам у тому успішне свято народньої пісні й танку, що його перевела Українська Централь при співпраці Жіночої Секції. На це свято прислала Централь СУА народні строї зі своєї етнографічної збірки. У співпраці з Жіночою Секцією вдалось заохотити членок її до створення окремого Відділу СУА. І тому скликано дня 16. листопада основні збори.

Явилось 20 жінок із Лос Анже-

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1958

лесу, які підтримали цей замір. До нової управи увійшли — п-ні Ірина Сіак, голова, п-ні Стефанія Вусик, містоголова, п-ні Оксана Зозуля, рек. секретарка, п-ні Анна Микитин, фін. секретарка, п-ні Катерина Брікнер, скарбничка, п-ні Анна Пашківська, член управи. Референтками стали п-ні Ольга Романюк — культ.-освітньою, п-ні Наталія Березовська — сусп. опіки, п-ні Марія Ліпська — господарською. До контр. комісії увійшли пп. Марія Рижевська, Софія Іванко, Анна Наконечна.

Найближчою імпрезою Відділу має бути Шедрий Вечір, дня 19. січня.

Оксана Зозуля, секр.

ЮТИКА — СИРАКЮЗ

Зустріч двох Відділів

День 24. листопада не був пересичним днем у житті двох осередків СУА, 57 Відділу Ютики і 68 Відділу Сиракюз. Це був день старанних приготувань і радісної зустрічі членок одного й другого осередків. З ініціативи п-ні Марії Когутяк, невсипущої голови ютицького Відділу, з метою привітати новозаснований Відділ у Сиракюз, відбулася ця зустріч.

До Ютики прибуло 12 членок-сиракюзянок, на чолі з головою п-нею Кравс, серед них і п-ні Бачинська з рефератом, успішно виголошеним уже на Окружному Зїзді в Рочестері, „Роля жіночих організацій у виховництві“.

З великою увагою вислухала Ютика змістовного реферату про гостру необхідність рятувати наше молоде покоління від двох бід, що грядуть на нього: денационалізації й деморалізації. Тоді, коли американське суспільство має перед собою тільки цю другу проблему, ми виставлені на обидві. Як головну причину занепаду висуває доповідка брак віри й релігії; на місце священників і релігійних виховників поставлено суди й поліцію; всю вину за злочинність малолітніх звалюється безкритично на батьків; американська молодь — чи не найбільш занедбана молодь світу... Падає стурбоване питання: чи маємо право ми, привізши своїх дітей сюди із впоєним почуттям добра й зла, віддати їх тут на поталу вулиці? Рідна цер-

ква, школа, табір, рідна книжка, а передусім міцний родинний дім, — що в ньому не конто, а діти на першому місці, — мають наблизити молодь до наших ідей, за які ми боролися, задля яких ми залишили „краєвиди незабутні своїх дідизн...“ „Молодь українська одна — то ж одне українське серце для неї!“ Доповідкачка закликає СУА поставити виховну справу наріжним каменем своєї праці, дає цілий ряд конкретних пропозицій, як саме має провадитися бій за душу української молоді, і тільки так цей бій буде виграний. „Найбільше щастя батьків у повноцінно вихованих дітях“ — закінчує свій реферат словами відомого педагога проф. Ващенко.

Перед дискусією всі присутні йдуть до каплиці на спільну молитву — Молебень до Пречистої Діви Марії, в наміренні Матері-Виховниці, відслужений о. парохом Смиком.

По повороті дискусію починає п-ні Смик закликом до відчищення наших традицій, зокрема релігійних, від викривлень, спричинених чужинними впливами. П-ні Савицька звертає увагу на непоборні труднощі, що стануть перед кожною матір'ю на шляху здійснення тих завдань, що на них вказує реферат. П-ні Когутяк висловлюється за індивідуальний підхід у вихованні дітей та проти надто радикальних засобів у вихованні, бо вони викликають реакцію зі сторони дитини та створюють конфлікт між батьками й дітьми. П-ні Волянська за більшу увагу на молодь, що вже не охоплена ані рідною школою, ані гуртками катехизму, тих, що ось-ось закладатимуть родину і... щоб же українську! Д-р Єржківська за цікаву школу для дітей, за прикладне навчання, вщеплення любови до наших звичаїв, до читання взагалі, а українського зокрема.

На закінчення взяв слово почесний гість зустрічі, о. парох Смик. Він зупинився коротко на всіх тезах реферату і дискусанток, подякував прелегентці за патріотичний виступ, висловив переконання, що наша далека Батьківщина теж апробувала б його.

При столах, чепурно завітчаних ютицькими панями, за склянкою чаю і смачними канапками та

печивом, ще довго велася жвава виміна думок, цікаві спогоди, жарти, сміх. З українськими піснями виступили пп. Волянська і Гарбовська.

Збірку на залишенців дотепно перевела др. Єржківська з властивою їй безпосередністю і гумором. Сердечно прощала гостей господиня зустрічі п-ні Когутяк і висловлювала побажання великих і частих зустрічей у майбутньому для ще більш тісної співпраці українського жіноцтва для добра нашої нації.

Л. В., прес. референтка 57 Від.

САН ФРАНЦІСКО, КАЛ.

Звіт із праці 62 Відділу

Звітний рік Відділу починається від 28. лютого 1957, коли то відбулись річні збори. Дня 16. червня Відділ святкував спільно з Рідною Школою День Матері й Батька та закінчення шкільного року. Реферат прочитала культ.-освітня референтка п-ні С. Підгірна, а дальші точки програми виконали учні Рідної Школи.

Сходини в честь 500 погибших відбулись дня 15. листопада. Після відкриття сходин і прочитання протоколу секретарка п-ні В. Кацуляк прочитала реферат про 500 погибших.

Фінансовий звіт Відділу представляється, як слідує: У 1957 р. було 89.62 дол. приходу, а 64.80 дол. розходу. Відділ пожертвував на місцеву церкву 39.94 дол., на Дім СУА 5 дол. і на залишенців 5 дол.

З огляду на малу кількість членок Відділ не влаштовує самостійно імпрез, але жертвенно допомагає українській католическій церкві і Рідній Школі.

Варвара Кацуляк, секр.

НЮ ГЕЙВЕН, КОНН.

Звіт із праці 66 Відділу

Кожного року наш Відділ починає сезон більшою імпрезою. Цього року з причини недуги і смерті батька нашої культ.-освітньої референтки і диригентки хору п-ні Марії Гижої не було можливості підготувати плянований виступ з Вечерницями Ніщинського і показами українських народних звичаїв. В заміну за це наш Відділ по-

прохав проф. Романа Придаткевича з концертом до Нью-Гейвену, щоб цим дати можливість громадянству почути нашого відомого скрипаля й композитора.

Концерт відбувся дня 1. грудня у залі ІВКА. Започаткувала його голова нашого Відділу п-ні Олена Гіна, вітаючи присутніх. Програма складалася із творів українських композиторів, включно з творами самого концертанта, як рівнож із творів Баха, Бела і Джансона. Вони були наче контрастом для оригінальності і свіжості української музики, котра публику так очарувала. Із власних композицій відіграв проф. Придаткевич „Прелюдію на кант до Богоматері в Кам'янці Струмилівій“, а також Другу Сонату. Слідували Думка і Коломийка Гайворонського, Колицька Пісня І. Вовка, Танок Якименка, Варіяції й Коляди залишили незвичке враження на слухачів. Остання частина програми була зложена з творів українських композиторів, основаних на нар. піснях, що їх проф. Придаткевич опрацював для скрипки. Це були Барвінського Пісня про Америку, Лисенка „Пісня старого запорожця“, Кошиця „Плач невістки“, Лиська „Тужлива пісня“, Вериківського „Твір на народню пісню“. Всі ці пісні поривали слухачів, переносили їх думками у рідний край та дали змогу пережити багато зворушливих дій із життя нашої Батьківщини. Придаткевича „Гуцулка“, „Пісня про чабана“, як і Аркан очарували приязних. На надаток відіграв проф. Придаткевич у своєму опрацюванні „Над Прутом у лузі“, чим ще підніс настрої публики.

Велику заслугу в піднесенні і збагаченні гри мала акомпаніаторка п-ні Ганна Придаткевич-Кухарчук, дочка скрипаля, своїм ніжним і вмилім супроводом. Поява обох артистів, батька і дочки на сцені, викликувала рясні оплески. Їх обдаровано квітами.

Зал ІВКА була переповнена зацікавленою публикою. Це дало доказ, що ні жаліве темпо американського життя, ні зарібкова праця, ні часи телевізії не затерли почуття любови до мистецтва.

Після концерту влаштував Відділ у Нар. Домі прийняття для скрипаля і його доні. Під умілим

керуванням мгр. Мирослави Томоруг вивязались сердечні промови. Промовляли голова стейтової організації д-р Небелюк, голова УККА і Нар. Дому А. Маланчук, пресова реф. Відділу п-ні О. Томоруг і дир. Мілянський. Всі промовці видвигали великі заслуги проф. Придаткевича на полі української музики, як рівнож велике значення його творчости для внесення українського мистецтва в американську культуру. Проф. Придаткевич подякував США і всім присутнім за влаштування концерту і за щире прийняття. Згадав про початкові труднощі, з якими пришлося зустрічатися українським мистцям в Америці. Однак їх переборено і сьогодні українське мистецтво знайшло зрозуміння і признання в американському світі.

Праця нашого Відділу проходила цього року під знаком зближення до американського світу. Дня 9. квітня відбувся в Джуніор Гайскул міжнародній фестивалі, де між різними націями взяли участь також українці. Хор США та танцювальна група Тирса мали великий успіх. Дня 25. квітня наш Відділ взяв участь у річних сходинах Католицької Ради Жінок, де були представники всіх католицьких церков із Нью-Гейвену й околиці. Хор відспівав народні і церковні пісні. Показали ми рівнож нашу багату збірку народнього мистецтва з фільмом із показу народньої ноші. Представляючи мапу України п-ні М. Гижі давала пояснення. З подібною програмою виступили ми дня 9. вересня на річних сходинах Мерієм Гілди. В обох цих середовищах присутні були захоплені нашим мистецтвом. Наш хор під проводом п-ні М. Гижі викликає всюди незвичке враження. Для нього приготують всюди щире прийняття і при цій нагоді можна всіх інформувати про українські справи. Управа одержала по кожному виступі багато листів із подякою і признанням.

Пресова референтка

ЛОРЕЙН, ОГАЙО

Основні збори 69 Відділу

Дня 20. жовтня 1957 відбулись у Лорейні сходини жінок, на які прибули представниці США із Клівленду, а саме — п-ні Катерина Му-

раль, містоголова Гол. Управи і пп. Євгенія Дубас, Марія Фецачин і Стефанія Шельчук. Прибулі пані промовляли й поінформували про зорганізоване життя жіноцтва в США. На сходинах було 15 жінок із Лорейну і тому п-ні Мураль запропонувала заснувати Відділ США. На це всі погодились. Управу вибрано у складі: п-ні М. Величко, голова, п-ні Я. Барнич, містоголова, п-ні М. Зубаль, секретар, п-ні Л. Яців, касієр. Референтками вибрано п-ню Ю. Скірку, господарською, п-ню М. Дейчаківською, організаційною, п-ню Я. Шевчик, культ.-освітньою і п-ню Д. Микіту суспільної опіки. До контр. комісії увійшли пп. Лучковська, Пашин і д-р Савдик.

Нововибрана голова подякувала за довіря і відкрила збори.

ДТРОИТ, МИШ.

Збірка 63 Відділу на буквар

У літі 1956 р. вийшов із друку довго-очікуваний буквар д-ра К. Вагилевича. Памятаючи про те, що наші навчальні станиці потребують посібників, Відділ уладив дня 9. вересня „День Українського Школяря“, себто збірку на купно й висилку букваря. Збірку переведено до пушок під церквою в Гем-тремку й на Діброві. Збірка дала 189.91 дол. Окрім того збірка на листи принесла 105.75 дол., разом 289.66 дол. Направду гарний успіх! Окрім грошей ми дістали ще 34 букварі, що їх пожертвували п-ні Строїч і п. Макольондра. І так закупили ми в автора 100 прим. і разом із подарованими мали ми до диспозиції 134 примірники.

Книжки розділено, як слідує:

До Мюнхену на руки п-ні

Павловської	50 прим.
Голляндії	10
Еспанії	21
бібл. УВУ в Мюнхені	3
„ Австрії	6 „

Разм 90 прим. Зостались 44 примірники, які Відділ думає пожертвувати в цьому році.

Всім жертводавцям 63 Відділ складає щирю подяку.

О. Климишин

ВСТУПАЙТЕ

В ЧЛЕНКИ-ПРИХИЛЬНИЦІ
СФУЖО!

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1958

Крізь Ториву Життя

ДИТИНСТВО І МОЛОДІСТЬ

І.

Мій дід Василь Степанович Саренко, по освіті й фаху лікар і бабуня Емма Іванівна баронівна Фон Флеммінг жили у Петербурзі. Бабуня, добра піяністка і співачка, говорила кількома чужими мовами, була, як і дід, дуже товариською людиною. Не диво, отже, що їх дід був осередком, де збирались відомі в той час представники музичного світу. У моїй пам'яті залишилися оповідання мами про Серова, Мусоргського, Кюї, Балакірева, Соколова й особливо Даргомижського, що був її вчителем. Кожного разу, коли ми з мамою бували у Петербурзі, їздили на його могилу в Олександрівсько-Невську Лавру, на якій росла берізка. Декого з них я пам'ятаю й сама, бо нерозумно вони відвідували маму в Москві, де ми жили згодом. Їх приїзди вносили в життя нашої родини святковий настрій. Мати моя дуже цінила й шанувала всіх мистців і намагалась і в нас викликати таке відношення. Пам'ятаю, як одного разу вона вказала мені, що не мала тоді ще й п'яти років, на одного пана, кажучи:

— Запам'ятай цього добродія. Це великий письменник Салтиков-Шчедрин!

Сказано це було так, що й досі пам'ятаю не тільки його цілу постать, а навіть його попелясті штани в крату, що мені, дитині, були добре видні.

Пам'ятаю так само і великий зшиток в цінній обгортці, де різні композитори вписували від руки присвячені мамі твори. Цей зшиток, вартий музею, знищили большевики на цигарки при трусі мого помешкання у 1917 р.

Мої батьки проживали спершу у Петербурзі, а потім у Москві, отже росла я в чужому оточенні. Мій дід — Василь Степанович Саренко — був із крові й кости українець, а батько — грек із Херсонщини. Отже тому не дивлячись на зовнішню денационалізацію нашої родини — і дід, і батько любили все українське. Тому й певні зовнішні ознаки, як українська пісня і вишивка, не були чужі й мені і запам'ятались мені живо в дитинстві.

У нас у родині було 7 хлопців, а по довгій перерві дочка-одиначка, себто я. Раннє моє дитинство осяяне любовю всієї родини, але серед всіх її членів найбільш виділяється постать мого діда. Його я дуже любила, хоч і не менш боялась. Я була теж його улюбленою внучкою, бо свою любов до моєї мами він переніс згодом на мене. Боялась я його тому, що ніколи не торкнувши нікого пальцем, він часом заявляв хлопцям: „От, зняти б штани та виспати!“ Що саме це означає, я уявити собі не могла, але почувала, що то щось жахливе!

До маминої сестри, своєї другої дочки і її ді-

тей, дід був байдужий, а моїх тіточних братів і сестер називав „негідниками“, дарма що тим негідникам було по 2—3 роки.

Приїзд діда був у нас завжди великою подією. Брати мої під проводом батька сідали за роботу й у поспіху вишивали мені українську сорочинку, щоб презентувати мене дідові в українському вбранні. (Мати моя погано бачила і не могла вишивати). Дід любив добре поїсти й тому на його приїзд готувались і в кухні, накупуваючи гусок і качок. Пам'ятаю, як батько возив йому улюблену солянку від Шестова (ресторан у Москві). Пам'ятаю також скандал, що трапився в дитинстві, бо одному з „негідників“ прийшла думка погойдатись на акації. А тому, що обідали надворі, він і нагойдав дідові в борщ стручок та листя.

По обіді дід запрошував мене до своєї кімнати і наділяв повні жмені оріхів і цукорків, наказуючи — „не давати негідникам!“, що вже чекали на мене під дверима. Потім дід лягав спати, а я мусіла (коли ми жили на селі) проганяти попід вікнами де він спав, гусок та кричати на них „гиля, гиля“. Дід виходив ще розчухраний, у халаті, з довгим чубуком в устах і притуплюючи передо мною одною ногою, співав: „При дорозі жук, жук, при дорозі чорний . . .“ Згодом я взяла цей танок для ролі Усті в „Ой, не ходи, Грицю . . .“ По вечері дід, не зважаючи на свою генеральську рангу, ішов із гітарою, на якій грав знаменито, до челядної і там забавлявся. Думаю, і навіть певна, що часом „пан енерал“ садонув нашого гопака на втіху присутнім.

Ясно, що музика, (бо мати так само, як і бабуня добре співала і грала на фортепіані) тішилась у нас особливою пошаною. Три з моїх братів, яких батько виховував по військових школах та вивів їх у старшин, — були добрими музикантами, один піяніст, а два челясти. Окрім військової академії вони покінчили консерваторію, або вчилися у найкращих тодішніх професорів. Тому дитинство моє було переповнене цим і я зовсім не відхилилось від правди, коли скажу, що виростала на клясичній музиці. Не диво, що й сама в 4—5 років виспівувала оперові арії під фортепіяновий супровід мами чи брата і мріяла часом стати співачкою. Думаю, що ця моя музикальність і спокусили маму і братів взяти мене на оперу Вагнера „Тангойзер“ до театру. Але експеримент не вдавсь. Я так хвилювалась, до того була подразнена і ярким світлом і оркестрою, що крутилась на місці як дзига, доки не впала й не набила собі гулі на чолі. З болю та з розпуки я заснула і солодко проспала всю виставу. В пам'яті залишилися тільки якісь блискучі лицарі на конях.

Все це було ненормальне, обтяжувало дитячу душу й уяву і тому, може, я росла нервовою, чутливою дитиною. Але не жалію цього тепер, коли вже життя поза мною. Бо я вірила все життя в не-реальне, в красу і нераз мала щастя не розчаруватись у людях. Назагал скажу, що й досі вірю у людську шляхотність, хоч нераз мене гірко життя провчило.

Та незалежно від того моє дитинство було радісне. Брати ставились до мене з любов'ю, хоч нераз добре дошкулили мені. Вони бавились мною, як лялькою. То навчать, як папугу, якихсь геометричних правил і я заробляю шоколяду за свої здібності. То переберуться волхвами і придуть колядувати з зіркою. Перший раз у мене не було сумніву, що це правдиві мандрівники зі Сходу і я тремтіла з переляку. Вони муіли поскидати свої костюми і помитись на моїх очах, щоб я заспокоїлась. То запевнять мене, що в салоні дід рве зуби, а насправду прикрашують мені ялинку. То покажуть у парку англу ялинок, що начеб то були в мене на Різдо і ангел відніс їх знов на своє місце по святах. Я вірила непохитно всьому, що розказували брати і росла в якомусь чарівному сні. Не без того, щоб не робили зо мною й деяких поганих жартів. Памятаю, як я йшла до першої сповіді і здається, молодший брат запевнив мене, що таких великих грішниць, як я священик навряд чи простить, а скаже приклякнути і буде їздити по церкві верхи та ще й батоном підгантима. Сказав жартом та й забув, та не забула я і коли старий пан-отець сказав нещасливе „клякни“, я почала так ревно плакати і молити його ласки, що мама, яка стояла недалеко, витягнула мене з-під епітрахилі і зі здивуванням довідалась, що „батюшка мостився їхати“.

— Що ти дурниці кажеш, куди їхати?

— А Федя казав, що в мене забагато гріхів

Не знаю, чи попало Феді за те, але мене переконали, що я щось переплутала.

Згодом може років 5—6 мене взяли знов до театру на виставу „Вісімдесят днів навкруги земської кулі“ за Жюль Берном. Ці відвідини zorganizував дядько Василь, мамин брат, завзятий театрал. Взяли велику карету (бо ми жили далеко), навантажили в неї трьох тіточних братів і дві сестри та двох моїх братів для догляду і порядку і повезли в невідоме. На цей раз я вже не крутилась по ложі, а сиділа приголомшена й зачарована. Враження від вистави було таке, що ще й досі памятаю деякі мізансцени, а особливо гадюк, що лізли на сплячих дієвих осіб та індіан, що грабували поїзд. Запамятався мені також зовнішній вигляд акторів.

З того часу нашою улюбленою забавою зробився театр. Нам не забороняли цього, хоча спідниці й капелюхи наших мам дуже терпіли від ужитку „на сцені“ Дядько Василь приймав найживішу участь у нашому театрі, виконуючи роль мецената у клопотах із служницями при розшуках реквізиту. З бабунею теж вийшов дуже немилый випадок, а це було дуже неприємно, бо вона була часто єдиним нашим глядачем. Не памятаю кому з нас прийшло на думку покористуватись гумовим вужем від одного, потрібного їй приладдя. Ми хотіли зобразити гадюк

і вони справді вийшли чудові. Ми буди захоплені, але бабця була, звісно, іншого погляду і вимагала „кари“. Нашій забаві загрожувала повна ліквідація і тільки дядя Василь урятував справу. Як доказ доброго серця бабуні він розібрав власноручно ще й параван із тростини на іклі для слонів, що приймали участь у нашій виставі.

Отже з костюмами й реквізитом ми, завдяки по-блажливості старших ще сяк так давали раду. Але нещастя було з закулісними ефектами, як грім і блискавиця. Ще з громом пів біди — завжди можна було заступити його металевую посудою, вдаряючи швидко одну об одну. Але блискавиця? Електрики по приватних мешканнях ще не було, а з лампами нічого не виходило. Та комусь із нас прийшов на згадку вислів бабуні, що ми верещимо так, що в неї „свічі встають перед очима“. Вирішили спробувати і цей спосіб. Цей почесний обов'язок припав на мене. Звісно не завжди вдавалось мені досягнути потрібної висоти тону, тоді мої партнери щипали мене або торгали за волосся. Тон підвищувався і ефект досягався. Пробувала я було протестувати на таке надужиття моєї шкіри, але хтось з товаришів заявив:

— Ач, яка ніжна! В театрах акторів на ватрах палять і ножами ріжуть і то мовчать!

Муіла признати йому рацію і скоритися. Як же часто згодом, під час моєї довгої праці в театрі, перемерзнувши на возі або характеризуючись десь на паках перед малим дзеркалом, згадувала я цей заклик!

Хоч театр був тільки дитячою забавою, але згодом я знайшла в ньому багато аналогічного з правдивим театром. Особливо, що торкається розділу „Віра і правда“ за Станіславським. Нехай би хтось сказав нам, що подушка, обтягнута червоною фуфайкою брата, з вирізаними з паперу і приклеєними до неї чорними бровами, а синіми очима — не нагадає голови брата Чорномора, а батьківський ніж до розрізування книжок — меча! Знамените „ніби“, а за Станіславським „якби“ робили їх справжніми в нашій уяві! Живо пригадую собі великі чорні очі кузена, коли бувало, підюджена старшими, не погоджуюсь признати якусь умовну річ, а він з відчаєм благає мене: „Годі вже, Нюсю, вигадувати — це ж ніби!“

Мені було 7 років, коли актори Державного Театру влаштували виставу з добродійною метою. Один із моїх братів був одружений із артисткою Московського Державного Театру. В тій виставі мали виходити на сцену діти, що сварилися й билися. За протекцією братової взяли й мене на цей виступ. Я грала з таким „темпераментом“, так „перейнялась“ своєю ролею, що ще за кулісами насакувала на свого партнера, як розюджений півень і подряпала йому личко. Зійшовши зі сцени, я, як слід прімадонні по сильно драматичній сцені, улаштувала в гардеробі „скандал із істерикою“ На щастя це був єдиний мій виступ, бо мама заборонила брати мене потім на сцену. Ох, як же часто граючи згодом на сцені з артистами, які хвалилися своїм „невдержаним темпераментом“ і „нутром“ — вставав у мене перед очима подряпаний ніс мого партнера-хлопчика!

Вісті з Фонду „Мати й Дитина“

В листопадовому числі „Н. Ж.“ 1957 р. були подані загальні відомості про стан дитячих садків у Німеччині, патронованих відділами СУА. Зараз ми хочемо ознайомити читачів з педагогічною роботою, що провадилась в цих садках впродовж 1956/57 навчального року.

Новий Ульм

На початку року дітей було 42, вкінці року 28. Зайняття в садку відбувалися щодня (крім субот і неділей) по 3½ год. Вік дітей від 3—6 років.

Як видно зі звіту, справа дитячої станиці цілком налагоджена і праця провадиться добре. Приміщення обладнано відповідними меблями й іграшками. Педагогічна робота провадиться фахово всебічно й широко охоплюючи всі розділи дошкільного виховання, як розвиток мови, співи, ручні праці, три рухливі та спокійні, ритмічні вправи зі співами, українські танки та дитячі групи.

З метою національного виховання з дітьми провадилися бесіди про укр. письменників (Шевченка, Л. Українку, Франка), про звичаї в Україні, про Різдвяні та Великодні традиції тощо. Під час співів — вивчалися колядки, гагілки.

Протягом року відбулося 6 прогулянок з метою ознайомлення дітей зі змінами в природі в різні пори року, з квітами та різними рослинами, в полі — знайомство з с-г. грацією.

Дитячі імпрези відбувалися звязку з різними релігійно-національними традиційними святами: Св. Миколая, Різдво, Шевченківське Свято, Великдень, Свято Матері. Вдалі виступи дітей були відмічені як в укр. пресі, так і в німецькій. Добрі умовини, в яких перебуває дитячий садок Нового Ульму — максимально використані виховницями пп. О. Мудрик і Іриною Хмельовською.

Інгольштадт

Дітей у віці 3—6 р. спочатку було 23, вкінці року — 16. Праця — щодня, крім субот і неділей, по 3 години.

Відповідно даним звіту, праця в садку відповідає вимогам дошкільної педагогіки. Діти мали можливість прослухати певну кіль-

кість казок, вивчити кілька церковних і народних пісень, колядок, гагілок. Також, були переведені з дітьми рухливі гри та прогулянки в поле, до парку та озера для ознайомлення з природою. З ручних праць зазначено ліплення з пластиліни. Відбулися такі імпрези: Св. Миколая, Ялинка, Шевченківське Свято, Писанка та Свято Матері. На всіх святах дитячий садок виступав разом з Ю. СУМ-ом. Про всі виступи були рецензії в укр. пресі.

Виховниця п-ні Теодора Волянчук, помішниця п-ні Марія Лазорук.

Мюнхен-Людвігсбург

Дітей (вік від 3-6 р.) було 27, на кінець року лишилося 16. Дитячий садок працює щодня (крім суботи і неділей) по 4 год. Протягом року дітям прочитано та розказано казки, вивчено кілька пісень, гагілок, колядок, проведено рухливі гри, багато творчих ігор з іграшками, яких садок має багато. Провадилось малювання, ліплення (з пластиліни) та прогулянки — до лісу, в поле, до річки. З імпрез переведено такі: Св. Миколая, прощання з садівничкою Н. Кравчук, Шевченківське Свято, День Матері та дитяча забава (2. VI.). Про імпрези — відмічено в українській пресі. Виховательки: пп. Н. Кравчук, а пізніше Анна Курилло.

Регенсбург

Дітей (від 3—6 р.) — 12. Праця провадилась 2 рази на тиждень по 3 год. денно. Не дивлячись на несприятливі мешканеві умовини та відсутність будь-яких іграшок для дітей в садку переведена певна робота, як для розвитку мови (казки, оповідання, пісні), так і для ознайомлення з природою (прогулянки в поле, в околиці оселі тощо). Імпрез відбулося 4: Св. Миколая, Ялинка, Шевченківське Свято і Свято Матері, про них згадано в українській пресі. Вихователька пані Шеремета Казимира.

Історичний календар

15. лютого — Стрітення Господне. Зима з літом зустрічається. Дівчата сходяться і кличуть весну: співають веснянок.

1238 — 720 літ від того часу, як галицький князь Данило здобув від угрів столицю свого князівства Галич. Цим він завершив збирання своїх земель, що творили колись князівство його батька Романа.

1648 — у лютому минає 310 літ від того часу, як козацька Січ вибрала своїм гетьманом Богдана Хмельницького. Від того часу він уже не випустив із рук гетьманської булави.

1798 — 160 літ від того часу, як вийшла Енеїда Івана Котляревського. Написана живою, народньою мовою вона відтворює народні звичаї й вірування. Глибокою гуманністю вона вказала на важкі обставини життя селян. З появою „Енеїди“ розпочинається нова доба розвитку українського письменства.

1808 — 150 літ тому народилася у сім'ї князя Миколи Репніна дочка Варвара. Придбавши гарну освіту, вона багато подорожувала. Потім замешкала з батьками в родинному маєтку Яготині на Полтавщині. Тут зустрів її Тарас Шевченко під час своєї першої подорожі на Україну. Між ними завязалась щира приязнь, яка перетривала часи його заслання. Княжні Варварі присвятив він поему „Тризна“

9. лютого 1918 — 40 літ проминуло з того часу, як Українська Народна Республіка підписала в Бересті мир із центральними державами. Цей договір закінчував воєнні дії на заході та відкривав можливість збройної допомоги проти большевицької навали.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У Вістях із Централі в ч. 1, 1958 помилково названо головою новозаснованого Відділу СУА в Лос Анжелес п-ню Наталію Березовську, яка є референткою суспільної опіки. Головою вибрано п-ню Ірину Сіяк, яку за цей недогляд перепрошуємо.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

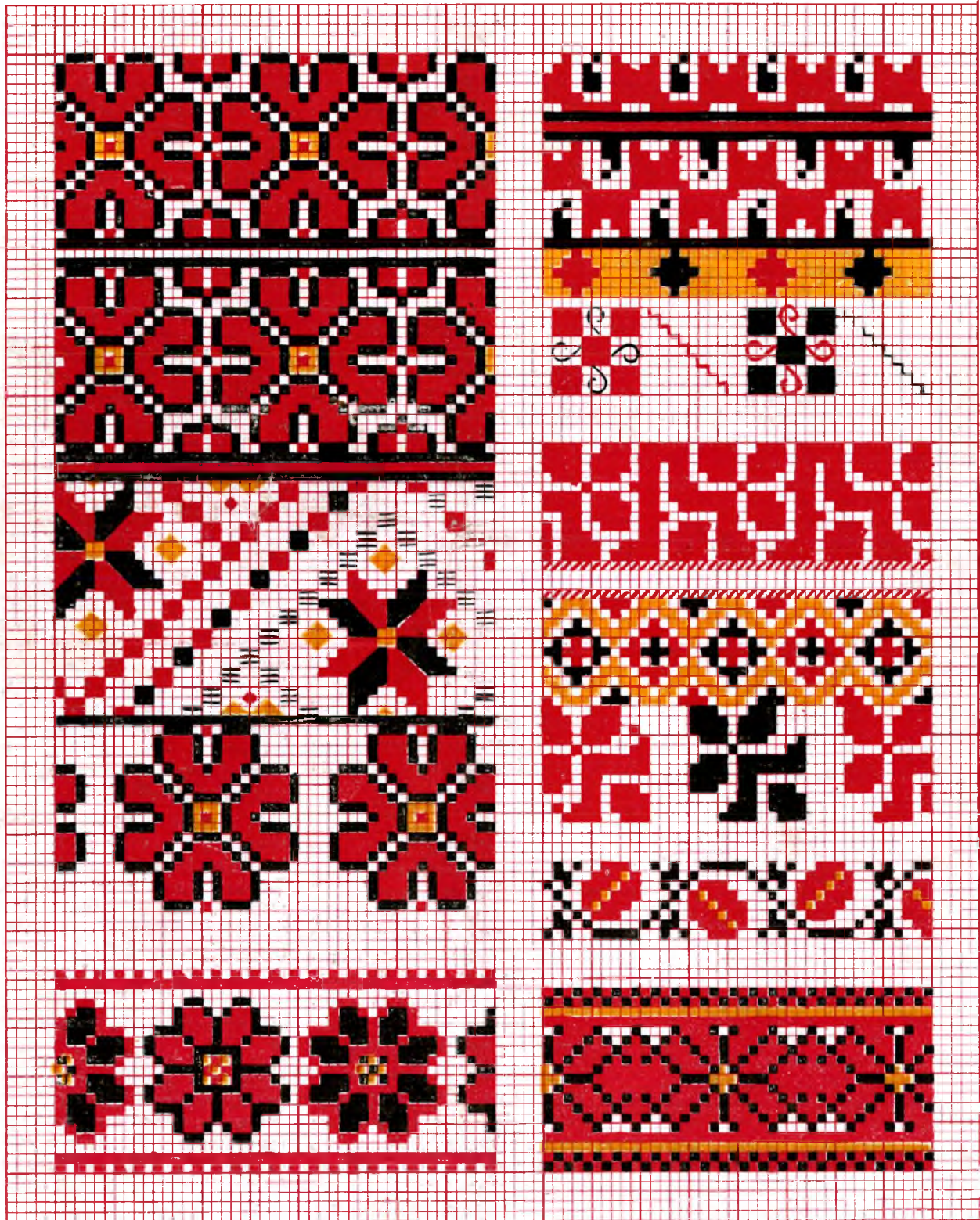
Замість квітів на могилу

63 Відділ СУА у Дітройті пересилає цією дорогою 20 дол. на Сиротинець у Філадельфії замість квітів на могилу о. Скаськова й о. мітрата Малиновського.

Управа 63 Відділу

Return to:
"OUR LIFE" Magazine
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ — Ст. ч. 5 — UKRAINIAN DESIGNS

Взори з жіночих сорочок на Східньому Поділлі